

O SCRISOARE... GĂSITĂ

comedie în trei acte

de *Victor Cilincă*

PERSOANELE:

ȘTEFAN TIPĂTESCU – subprefect „apolitic”, numit pe vremea când era membru în partidul de guvernământ, după ce a fost prefect acum 122 de ani

DIDINA MAZU - secretara prefectului

GHIȚĂ PRISTANDA – comisar-șef - fost polițai, comisar, fost milițian, fost agent de poliție

ZIȚA TIPĂTESCU - soția subprefectului după divorțul de ziaristul și încă studentul Rică Venturiano, președinta de onoare a organizației de femei a principalului partid de guvernământ

NICOLAIE (NAE) CAȚAVENCU - director al unui trust de presă, academician al universității de vară-toamnă „Universitatea Cațavencu”

ZAHARIA TRAHANACHE – șeful onorific al principalului partid în opoziție, partid fără președinte, președintele Organizației pentru Apărarea unor Drepturi ale Administratorilor – LADA (un O.N.G.); soțul Zoei

ZOE TRAHANACHE – soția lui Zaharia, președinta organizației de femei a partidului dumnealui, din opoziție

TACHE FARFURIDI – jurist principal la L.A.D.A., fost avocat

IODACHE BRÂNZOVENESCU – notar, fost avocat

IONESCU - profesor universitar, colaborator neplătit al ziarului „Cațavencul de Câmpie”, fost institutor

POPESCU - profesor suplinitor, redactor la „Cațavencul de Câmpie”, fost institutor

SPIRIDON - cameraman la trustul media „Cața Wind Press, fost băiat, apoi fată, în casă

VETA – femeie de serviciu/servicii la partidul lui Zaharia Trahanache, fostă casnică

UN CETĂȚEAN ABSTINENT – un alegător, vegetarian, însurat și antialcoolic de mai puțin de o sută de ani

CHIRIAC, fost om de încredere, șeful pazei Prefecturii, patronul unui bar

MASCAȚII/ FIGURAȚIA – un grup de forțe antitero, îmbrăcați în negru, cu bocanci grei și cu cagule pe fețe

NOTĂ: În actul întâi, toate persoanele care intră în scenă, cu excepția celor care se găsesc pe scenă la începutul piesei, urcă de sub scenă printr-o trapă de la rampă, se scutură de praf și, ca un ritual, se șterg pe un preș, apoi ocolesc scena ca să intre în „cadru” prin spatele ei.

ACTUL I

DECORUL: Un birou de secretară, așezat pe rotile, este fixat pe același postament cu o ușă capitonată pe care scrie: „Subt-prefect”. Când ansamblul este rotit, de pe partea cealaltă apare alt birou, cu spatele la spatele ușii subprefectului. La avanscenă, mai multe scaune și fotolii, plasate cam alandala. În fund, rama unui geam înalt, agățată cu un cablu, de o ștangă, poate fi mutată în scenă, urmărind personajele atunci când perorează uitându-se „în stradă”: spre fundul scenei.

Scena 1:

Comisarul-șef Ghiță Pristanda, secretara Didina Mazu

Comisarul-șef intră degajat, se apropie de birou și bate darabana în blatul acestuia. Didina își ajustează unghiile cu o pilă, holbându-se

la ecranul calculatorului de pe birou ca la o telenovelă. Când îl vede pe șeful Poliției locale, devine, brusc, amabilă.

DIDINA: - Domnu' prefect e tot în concediu.

Pristanda se întoarce să plece; Didina continuă, suav.

DIDINA: - Da' tot domnu' *suptprefect* vă „execută” și când e domnu' prefect aci – parcă nu știți! Las', că vine el înapoi domnu' prefect, luna viitoare și-i spun, dacă aveți ceva urgent... să-i spună lu' dom' subtprefect Tipătescu.

PRISTANDA: - Curată dilemă! Ce să mai aștept?, bagă-mă Didinuț!

DIDINA (*îi face semn prietenește, cu ochiul. Coboară de pe micul podium pe care e instalat biroul, ondulându-și posteriorul, și împinge ușa, răsucind-o.*): Să nu mă uitați nici dumneavoastră cu treaba aia!

Ușa se răsucește complet, aducând celălalt birou, la care stă subprefectul Tipătescu.

PRISTANDA (*îi confirmă, amabil*): - Vaaai, da' se poate, don'șoară?!

DIDINA (*flatată*): - Doamnă...

Pristanda „intră” – se întoarce ușa.

Scena 2:

Tipătescu, Pristanda

TIPĂTESCU (*la interfon*): - Didinuțo, ai grijă: nu sunt aici nici pentru ministru. Cum care ministru? *Al nostru!* (*râde senzual*) Da, nici pentru... (*Închide. Vine și se așează, picior peste picior, în fața comisarului care se tot foiește.*) Cu ce *ne putem* ajuta?

PRISTANDA: - Venisem să vă spun că trebuie să autorizez marșul opoziției. Dacă e vreme frumoasă, că dacă (*se uită spre geam*) plouă, oricum or să facă marșul înăuntru, în sediul partidului...

TIPĂTESCU: - Păi așa, domnu' comisar: cum am stabilit în unanimitate, adică eu subprefectul și cu mine, la noi nu încap manifestații în fața prefecturii! Aaaa, dacă vin *ai noștri*, o manifestație de sprijin-ceva, sigur, mai tolerăm. Zic „ai noștri” din obișnuință, mă știi că sunt, ha-ha, *sub-perfect*, dar, după lege, sunt independent politic, cum scrie la carte: ca un înalt, foarte înalt funcționar, foarte, foarte public!

PRISTANDA: - Așa e, dom' subtprefect. Foarte funcționar, „a la carte”! Așa se spunea, știți, când am fost la schimbul ăla de experiență, pe abilități, la Chișinău... Ne-au dus la un restaurant așa, cu nume franțuzesc... „Ceaicovski”, parcă...

TIPĂTESCU: - Vezi, ai confirmat și mata: sunt, trebuie să fiu independent politic! Atunci, ca independent, de ce dracu' să le autorizez

ăstora parastasul, mitingul, cum naiba s-o fi chemând?! Ai?! Sunt ei partid la guvernare? Nu sunt! (*Se mai calmează.*) Deci, cum am citit presei chiar ieri la conferința aia de presă, „ne putem manifesta, dar fără manifestații în centru!” (*Îi face semn polițistului să stea pe un fotoliu, care este așezat aproape cu spatele la birou și-l face deci pe comisar să stea cu gâtul strâmb spre subprefect. Polițistul țâșnește în picioare, militărește, ori de câte ori subprefectul ridică glasul.*) Am stabilit clar pe unde pot ieși în stradă domnii ăștia când nu se simt bine în vilele lor și ies să se mai plângă de mila poporului bugetar. Că o fi adică decada plânsului pentru popor, cu reducere de zece la sută – ha-ha!

PRISTANDA (*râde prompt*): - Da, dom' subprefect, exact decadă de plâns, ce mai, *curat* decade! (*revine*) Da', dom' subprefect, dar după Constituție, cam au voie...Constituția spune – zic ei, nu eu! – că Constituția *cam* zice că...

TIPĂTESCU: - Nu fi caraghios, comisare: ce, are Constituția, săraca, gură, ca să zică? Constituția suntem noi, poporul! Noi ne-am ales, noi ne-am pus, noi decidem! Și, la urma-urmei, pardon de expresia „prefectură”, ce-are... Constituția cu prefectura?! *Noi* le-am dat opoziției voie să iasă în stradă, dar *nu pe orice stradă*...

TIPĂTESCU (*recită din memorie*): - Da, pe strada Cimitirului, pe Armoniei – aia înfundată, pe... șoseaua de centură, pe fundătura Roaită,

după talcioc, pe strada Culturii – aia acum închisă, că cultură n-avem în județ, pe Aleea Morgii Vechi...

PRISTANDA: - ...Și în pasajul subteran. Ala prăbușit ast'vară. Păi vezi? O mulțime de locuri! Iar ei zic că nu se poate! Că acolo cică nu vine popor' să-i asculte, dacă e de ascultat. Doom'le, azi poporul nu ascultă, vede totu' la tembelizor! Uite, acum dau telefon la televiziune și mi-l trimite pe băiatu' ăla, pe Spiridon! ăsta filmează tot, chiar și înainte!

PRISTANDA: - Ei zic adică că nu se poate, că e nedemn să iasă în stradă pe centură... Nu-i vorbă, strângem noi înainte *fetele alea* de acolo, dar tot dă nasol. Nu se poate...

TIPĂTESCU (zbiară): - Și cine zice că nu se poate, dacă *noi* zicem că se poate?!

PRISTANDA: - Păi, bunăoară chiar... *domnu' Zaharia*.

TIPĂTESCU: - Că nu, voi sunteți nebuni! Păi cine-i, mă, *nea Zaharia* ăsta? Conu' Trahanache acesta? Ai? E și el, *un fost*, săracu'! Și despre foști, numai de bine!

PRISTANDA: Păi, știți și dumneavoastră, ca el am fost, ca el vom fi, Doamne-ferește! N-o mai fi în cărți, dar încă-i șeful Camerei de Comerț, e prim vice la Bursa de Mărfuri, membru la Jockey Club, la Rotary Club, la Kiwanis Club, la Intim Club, la Școala de fete – de asistente medicale... Și e președintele Organizației pentru Apărarea unor Drepturi alor Administratorilor – LADA. Asta-i adică *curat* un O.N.G. și ăstea ne

monitorizează de trei ori pe lună! (*argument suprem*) Și mai e... știți, mă rog, bărbatu' doamnei Zoe... Mă rog, acum a venit să-i dăm autorizație în calitate de șef al partidului ăstora...

TIPĂTESCU (*tipă*): - Păi, vezi, e partid de opoziție!

PRISTANDA: - De o *poziție*, acum. De *altă poziție*, alt' dată... Alegerile (*se apleacă și bate în podea, în trapă: cioc-cioc*) bat la ușă, peste două luni poa' să fie ei la putere, poa' să fie alții...

TIPĂTESCU: - N-ai să fii atunci nici mata la putere: pun ei pe unul de-ai lor! Tot „nomenklaturist” ca și matale! Acu' ești, acu' nu autorizezi!

PRISTANDA: - Poate o fi guvern de coaliție...

TIPĂTESCU: - Ei bine, și dac-or fi ei la putere, dacă dă Dumnezeu și știu eu cine, și-o să fiu iar eu prefect, ca alt' dată, tot nu le dau autorizație de protest în centru!

PRISTANDA (*tușește, ofensat*): - Scuzați că zic, da' trebuie s-o spun: de autorizat, autorizează Poliția ce mai e de autorizat, adică io... Și poliția e *interdependentă* politic, nu se uită că conul Zaharia e, acum, într-o poziție de opoziție, cum ar veni că conul Tipătescu - dumneavoastră - e, acum, la putere...

TIPĂTESCU (*Urlă. De după ușă, apare capul nedumerit al Didinei, care se retrage însă imediat.*): - Și cine vă dă vouă voie, mă, să fiți independenți politic față de ei?! (*Pristanda ridică neputincios din umeri: nu-i vine să spună.*) Eu, mă, subprefectul! Așa că vă dau voie să fiți

independenți politic față de opoziție și să nu le autorizezi marșul. *(sieseși)*
Auzi, marș la prefectură chiar de ziua mea! De Ziua Unirii, am înghițit, de Ziua Revoluției, am răbdat, chiar de Ziua Europei am închis ochii, da' nu și de ziua mea! N-are decât să autorizeze Europa, eu – tu! – nu autorizezi nimic, clar?!

PRISTANDA *(se ridică)*: - Să vedem, *domnu' Tipătescu*, să vedem... Eu nu le-am zis încă nimic... Da' mă bazam și pe... *(își frământă mâinile ca un școlar)* S-o spun pe șleau, nici nu mă așteptam să vă deranjeze atâta un fleac de vânzoleală sezonieră... Că, de, mă scuzați, știam relația nu bună, foooarte bună, pe care ați avut-o în mandatul celălalt... cu domnu' Zaharia... Cu doamna Zaharia Trahanache...

TIPĂTESCU: - Rahat! Pe vremea aia eram amândoi la putere, acum partidul lui e în opoziție. Ai să zici că atunci era și partidul meu? *(îi pune mâna pe umăr, forțându-l să se așeze)*

PRISTANDA: - N-am să zic, eu n-am zis chiar nimic, doar am spus...

TIPĂTESCU: - Poți să zici, poți să spui chiar, că așa și e. Am fost prieteni, am fost prieteni de familie, și cu Zaharia, și cu doamna Zoe chiar, în particular - care e damă bine, președinta Organizației de Femei la partidu' lu' nenea Zaharia, dar între timp eu am trecut la partidul care trebuie, și partidul m-a pus pe post, chiar dacă acum ne-au dat la școala aia de independenți și nu mai reprezentăm nimic. Decât poporu'. Partidul respectiv e la putere, eu am rămas subprefect, tu ai rămas șeful

poliției; amândoi, curat independenți! Ei, alde Zaharia, alde Zoe, n-au trecut la noi, deși aveam – avem la partid – și organizație de femei! Ei „au principii” - să le fie dracului de bine! Da’ nu le plânge dumneata de milă că nu mai sunt la ciolan, la putere: afacerile-s tot afaceri, le merge dumnealor chiar mai bine, da’ ei vor și mediatizare, vor și declarații în contra noastră, îi tot dau cu clanța, *ne* tot acuză... Mă rog, nu pe mine, pe Guvern, dar tot rahatu’ ăla-i! N-am interes, frate, să mă compromit cu *ăștia*! În politică n-ai frați, n-ai mame, n-ai vecini care ți-au pus ventuze, n-ai foști colegi de bancă, n-ai amante, n-ai amanți – dacă ești *gay* : în politică ai ori viitor, ori trecut! Și dumneata poți avea încă un viitor frumos, chiar dacă *ăștia* de la *Curticica de Conturi*, simțind că *ni* se termină binișor mandatul, te tot verifică...

PRISTANDA: - Păi, sunt curat...

TIPĂTESCU (*scurt, blândul devine rece, exact*): - Curat-curat, coane Pristanda! Da’ n-o face pe *niznaiul* și cu mine: cică numa’ luna asta ai consumat, pe hârtie, mai multă motorină cu băieții ăia tăi decât au în tot județul pe la pompe de când ne-a început mandatul!

PRISTANDA: - *Ezagerează* presa! Da’ ce, n-am dus și eu acasă măcar un litru dă gaz, să-mi dau foc de tristețe, la o adică, și să am la îndemână! Da’ cum era să asigur atâtea vizite oficiale dă partid, fără motorină? Când pleacă mașinile de la Consiliu, duminica, prin sate, să facă miros de mititei și să promită că la alegeri *electorelul* o să-i și

mănânce, de unde au benzină? Că Consiliu' n-are! Că e pre-precampanie, nu-i adică oficial!

TIPĂTESCU: - Ce mă interesează pe mine? Adu și tu căruțe, patine pe *rotule*, ha-ha, biciclete-ceva. Faci economie, te mai și dă pe la televizor pentru inițiative...

PRISTANDA: - Ce-i mâncat, e bun mâncat... De unde să scoatem acu' motorină, că curat n-avem sonde în dosu' Poliției! Uitați: stăm peste program, economisim hârtia, îi batem pe ăștia de la arest pe întuneric - strângem cureaua! Numai să nu...

TIPĂTESCU (*regal*): - Lasă, *măi*... Mă rog, ai cam consumat, vorba aia, pe hârtie velină, mai bagi și mata niște acțiuni făcute tot pe hârtie velină, în județ, în țară, peste hotare... Știu eu, pe unde mai fug infractorii ăștia, că nu-i poți obliga să fugă-n Colentina sau la Strehaia. Mai muți niște virgule-acolo... Eu nu mă pun contra la niște benzină sau motorină, mă-nțelegi, la *oamenii noștri!* (*râde*) Auzi? Cică îți ajungea, cu atâta motorină, să te plimbi de trei ori Pământ – Lună și să ajungi și la Disneyland: în USA, nu la Paris! Ce-ți trebuia, dom'le, să mergi în Lună, țărișoara noastră nu-i destul de mișto?

PRISTANDA (*se ridică, lămurit*): - Eu zic să nu le autorizăm ăștora marșul de protest, ce spuneți?

TIPĂTESCU: - Știu și eu, Pristanda băiatule, știu și eu? Tu faci cum crezi, cum îți dictează conștiința civică și interesu', că de aia sunt

„organele” libere și independente de politică și de grupuri de interese...

Mai ții minte pe vremuri, când spionai la popa Pripici pentru noi? Era și atunci, ca ș-acu, proprie inițiativă, ce dracu'! Poliția-i liberă! (*visător*)

Popa a ajuns protopop cu *ăia*, da' cu noi s-a ridicat vicar! (*schimbă*)

Bravo, *Pristandache*, poliția e cu noi!

PRISTANDA (*se ridică, silindu-se să pară vesel*): - Adică în erecție, coane Tipătescule.

TIPĂTESCU: - În erecție, cât ne-o ține mandatul, Pristanda-nene...

Scena 2:

Tipătescu, Pristanda, Zița Tipătescu

Ușa se răsucesce și intră, pe o parte, Zița, foarte grasă. Fusta îi seamănă cu o crinolină pe rulmenți. Pristanda se silește să-i pupe mâna și să pară că-i place gras.

TIPĂTESCU (*Ziței*): - Da' ce te deranjezi, dragă? Tocmai ne-autorizam ceva și veneam să te iau.

ZIȚA: - Las' că mai fac și io mișcare, că nu mor.

TIPĂTESCU: - Îl știi pe *Ghiță*, șeful poliției noastre...

ZIȚA: - Mai știm și noi câte ceva. Domnu' George, te știu de când erai pe la Circulație... (*Lui Tipătescu*) Nu degeaba mă târa pe vremuri mortăciunea aia de Rică pe la *adunături* publice, că el nici nu-i ținea minte pe toți atunci *că când* să scrie articolu' (*Tipătescu privește, cu grijă, spre polițist: poate nu a fost atent la pomenirea fostului soț al Ziței*).

Mă târa pe la lansări de coroane, pe la toate conferințele alea, catacombele lui de presă. Cu bani nu m-am ales, da' măcar cu cunoștințe... (*îi zâmbește polițistului*)

TIPĂTESCU (*Ziței, încet*): - Că ți-o fi și acu'dor de el!!!... (*lui Pristanda, tare*) Deci rămâne cum am stabilit de comun acord: decizia e la matale.

PRISTANDA: - Curat că la mine...

TIPĂTESCU (*îi strigă, amuzat, din urmă*): - Auzi, domnu' comisar-șef?
Nu te-ntreba cum te poate fura, ea, patria, statul adică – întreabă-te cum
poți tu fura pe ea! Nu mă-ntreba cine-a zis asta, că nu știu: un franțuz.

Pristanda sărută din nou, înghițind greu în sec, mâna Ziței și iese.

Scena 3:

Tipătescu, Zița

TIPĂTESCU: - Iei puțințel loc?

ZIȚA: - Parcă nu știi că nu mă mai încap mobila *aiasta*?

TIPĂTESCU: - Bravo, înseamnă că-ți priește guvernarea. Doar n-o să fii ca gălbejitele alea din opoziție?

ZIȚA: - Las-o jos că măcăne! Zoe e „gălbejită”, ai? (El se arată ușor ofensat, ea se uită vizibil pe sub fotolii. Tipătescu „pescuiește” o batistă, în timp ce Zița e întoarsă cu spatele, și o pune, discret, în buzunar.) Și dacă nu ți-o mai pui cu Zoe, că nu cadrează cu epoca, sigur îți foșnesc ție fetițele prin Biroul Ovul! Pardon, oval!

TIPĂTESCU: - Cine, eu mami?! Mă jignești și mă rănești!

ZIȚA (*tandără*): - Că ce m-oi fi iubind tu pe mine! lubești lovelele rămase de la nenea! Măcar mitocanu' de Rică credea că mă iubește, tâmpitu'! (*visează*) Eram și mai slabă pe-atunci, încăpeau și soru-mea și Rică în fotoliu lângă mine, când jucam *renț* pe pedepse...

TIPĂTESCU (*casă discret*): - Și atunci de ce l-ai lăsat pe amărâtul ăla de Venturiano, că ș-acum jucai *renț*, în loc să fii oficială? (*către sine*) Și acum mă atacă boul prin gazete obscure, săracul. Nu știe ce reclamă-mi

fac atacurile astea – că mă țin treaz în conștiința publică... (*tare*) Tu puteai rămâne în amor cu *studintele*...

ZIȚA: - Da' ce, se poate trăi din amor? Poate se putea pe vremea lui Caragiale... Până la urmă, contează și caviarul, nu numai rimele din bilețelele de amor... Hai, că mi-a găsit nenea Dumitrache - Dumnezeu să-l *hodinească* pe unde-o fi acu', prin raiul *cherestigiilor*! - partidă bună cu tine! (*Îl pupă pe guler. Apoi se uită atentă la gulerul cămășii lui.*) E la fel cu pupătura asta veche, că credeam că iar ai ruj pe guler de la alta. Știi că iese greu la mașină...Ei, ești băiat bun - bună mână a avut nenea! (*fără pică*) Ei, parcă nu știu de ce m-ai luat... Dragostea fără enteres e ca interesu' fără putință și automobilu' fără frână: cu rizic!

TIPĂTESCU: - Nu invoca, *darling*, interesu'! Ei, na, chiar tu recunoști că atunci erai așa, „mai gălbejită”. Ți-amintești? Aveam loc amândoi pe-o crenguță și se mai vedea și luna!

ZIȚA: - Lasă, *bibicule-darling*, nu te prosti. Ce lună? Ce creangă? Cheresteaua-ntreagă a lui cumnată-miu Dumitrache te-a făcut. Și nu ți-o spun de rău: e o dovadă *expre* de măiestrie conjugală – cine ce treabă are?! Că ai combinat minunat cheresteaua cu politica și șampania și tare ne-am mai distrat!

Sună interfonul. Tipătescu răspunde pe „tare”.

TIPĂTESCU: - Ce e, *doamna* Mazu? Sunt într-o ședință privată!

VOCEA DIDINEI: - Domnu' subtprefect, e aici domnu' Cațavencu și zice că insistă. Că e ceva important. Că... arde!

TIPĂTESCU (*ridică receptorul și n-o mai auzim pe Didina*): - Ai căpiat? De când are Cațavencul ceva important pentru noi?!

ZIȚA (*cu admirație*): - Niki ăsta-i un *father-fucker*!

Scena 4:

Tipătescu, Zița, Cațavencu, Didina

Ușa se deschide după o luptă care o face să vibreze. Intră Cațavencu, care o târâie în mersu-i grăbit pe Didina, agățată cu „ghearele” și dinții de pulpana sacolului lui. Cațavencu rămâne împietrit, când o vede pe Zița.

DIDINA: - Domnu' subprefect, m-am opus din tot corpul, da' a intrat prin *refracție*, n-am putut să-l *reprim!*

TIPĂTESCU: - Bine, bine... Da de ce n-ai spus, doamnă Mazu, că avem presa la ușă? Presa, a patra putere-n stat după noi, Pristanda și sfinția sa părintele Pripici, nu stă niciodată la ușă! Eu înțelesesem greșit, că e careva de pe la Guvern și la ora asta nu mai lucrăm cu Guvernul...

ZIȚA: - Ia te uită, fostul șef al lui Rică, care l-a dat afară de la trustul de presă... De când voiam să-ți mulțumesc, să-ți zic de bogdaproști, da' nu mai știam cum se cheamă ziarul mata, să-i caut numărul în cartea de telefon. Și nici în agendă nu-l aveam: uite, dîtai agenda (*o arată lui Tipătescu, mândră*) – am și numărul de-acas' a Guvernului! E agenda lui Rică...

TIPĂTESCU (printre dinți): - Zițo, tu tot îl mai iubești pe *ăla*, chiar și fără șampanie...

ZIȚA: - Sictir! N-am voie să fac și io o mini-comparație, acolo?

CAȚAVENCU (*s-a desprins din ghearele Didinei, care se retrage câinește*): - Vai, deranjez! Poate trec alt' dată?

TIPĂTESCU (*oftează, cu speranță*): - Păi, dacă nu-i important... Pe altă dată, atunci... Ne mai auzim...

CAȚAVENCU (*face semne, arătând-o pe Zița*): - Poate e cazul... după? Aștept vreo zece minuțele? Sau... poate revin... Arde, dar arde la fel de bine și mâine. Poate chiar e mai bine.

TIPĂTESCU: - Domnu' Nae, domnu' Năiță, eu n-am secrete față de popor, deci nici față de consoarta mea.

CAȚAVENCU: - Ei, era ceva... de partid. Doamnă, nu e vorba de afaceri amoroase, deși cică „politica-i curvă”, pardon de expresia mea *bruscă!*

TIPĂTESCU: - Eu n-am secrete nici de partid față de nevastă-mea și nici secrete conjugale față de partid – și n-am nici partid, căci, se știe, avem independență politică garantată. Deci, ca și în politică, nu-i așa?, în sânul familiei se poartă transparența totală! (*Zița scoate, ca dovadă, un colț de jupon transparent de sub fustă.*)

ZIȚA: - Hai, lasă, că te aștept în mașină. Da' nu sta mult, să nu ne înfundăm în asfalt, dragule, că eu mi-s femeie cu greutate; cumnată de fost manager al cherestelei, ce dracu'!

Zița îi face cu ochiul, amical, lui Cațavencu, apoi se strâmbă îngreșoșată spre sală. Se opintește în ușă, o rotește cu forță de două ori și izbutește să iasă, cu un zgomot ca de dop de sticlă.

Scena 5:

Tipătescu, Cațavencu

Subprefectul îi face semn lui Cațavencu să stea jos, el însuși rămânând în picioare. Cațavencu rămâne, nehotărât, semi-așezat. „Cade” greu spre scaun.

TIPĂTESCU: - Prietene, nu ne-am mai văzut... de la celelalte alegeri. Furtunoase! Frumoasă campanie de presă ne-ai mai făcut în final, n-am ce zice!

CAȚAVENCU: - Întotdeauna imparțial! Sprijinim și noi partidele serioase, care luptă pentru popor, da' care... nici nouă nu ne vin rău.

TIPĂTESCU: - Chiar mă gândeam adineauri cu Zița: dom'le, de când s-a numit academician, domnul Cațavencu nu ne mai onorează.

CAȚAVENCU: - Ne omoară pre-precampația asta! Tot timpul trebuie să stai cu ochii pe ei ! Nici acum nu veneam, dacă nu era chiar extra-important.

TIPĂTESCU: - Pentru noi?... Pentru... mine? Sau...

Scena 6:

Tipătescu, Cațavencu, Didina

Intră brusc Didina, parcă dansând în echilibru, cu două tăvi pe care abia le ține: trei cafele, două pahare cu apă și două sticle cu apă minerală sub braț. Tăvile tremură de încordare; Didina, de curiozitate. Se uită tot timpul la Cațavencu.

DIDINA: - Nu v-am întrebat dacă cu zahăr sau dacă nu cu zahăr...

CAȚAVENCU (nervos că e întrerupt): - Nu contează!

DIDINA: - Atunci, în dreapta aveți cu zahăr, în stânga fără zahăr. Cum zice domnu' *suptprefect*, „cu ciolan sau fără ciolan; la guvernare sau în opoziție”...

TIPĂTESCU: - Taci, fă!!!

DIDINA (*impasibilă, cu zâmbet: știe ea!*): - La domnu' *suptprefect* se știe cum preferă: dulce... că-i în putere.

CAȚAVENCU (*se uită la ambele cafele și se hotărăște*): - Mai dulce ca viața, doamnă: adică, fără zahăr. Dar nu cafea, nu, că face rău la inimă! Ceai, ceai englezesc de Beijing, dacă îți permite Prefectura așa ceva...

TIPĂTESCU (*sieși*): - Că l-a făcut mă-sa cu ceai englezesc: pe-o țată ceai dulce, pe ailaltă, „dulce ca viața”!

Didina desface un șnur de la brâu și trage de el: de dincolo de ușa „deschisă” apare o măsuță pe roțile, cu samovar.

CAȚSAVENCU: - Mersi. Senchiu.

TIPĂTESCU (*de nervi, îi tremură nervos mâna cu lingurița și atunci o imobilizează sub el*): - Bine, hai, lasă-le, lasă-le aici, că ne servim și noi. Mazu, poți să pleci, poate ai treabă acasă.

DIDINA (*ștregărește*): - Am, am treabă... Nu mă feresc de domnu' ziarist, că ne cunoaștem parcă de-o sută de ani: sunt invitată la un carnaval. (*râde parșiv*) Oricum, nu m-ar recunoaște acolo nici dacă-l pup, că-i bal mascat! Deh. D'ale carnavalului!

Didina iese cu spatele și închide ușa foarte încet, să mai prindă eventual ceva cu urechea, vreo boare de secret

Scena 7:

Tipătescu, Cațavencu

TIPĂTESCU: - Acum suntem în sfârșit singuri – nu mai iese de-aici nicio boare de secret! Ce „arde”, domnule?!

CAȚAVENCU: - Dom’ subprefect, astăzi am primit la redacție o plastografie nașpa! De aia întâi nici n-am vrut să o publicăm: de când ne-am integrat european ca presă, noi nu publicăm plastografii și tot felul de intoxicări decât *după aia*.

TIPĂTESCU: - „După aia”, ce?

CAȚAVENCU: - După ce aflăm că le publică și concurența. Plastrografie-plastrografie, intoxicare, curat icter să fie - dac-o publică ei, o publicăm și noi, așa-i regula. Că p-ormă ne lasă cititorii și „cumpără” știri numai de la ei! Da’ *scrim* la modu’: ia uite dom’ le ce mai plastrografie-plastrografie sau ce intoxicare-intoxicare mai publică și ăștia! Ne dezicem, cum s-ar zice...

TIPĂTESCU – Bun, și ce-i atât de toxic acum de a aflat chiar și concurența matale?

CAȚAVENCU (*demn*): - Cât se poate de scurt: în anul una mie nouă sute optzeci și nouă...

TIPĂTESCU (*exasperat*): - Dacă ne-ntoarcem iar la 1989 fix, ne-am procopsit! Ce-i cu intoxicația asta, frate?

CAȚAVENCU: - Am vrut să fiu scurt, că dacă ne-ntorceam la data trecută, la scrisoarea aia pierdută acum mai bine de *una sută* de ani...

TIPĂTESCU (*plictisit*): - Aia a fost *teatru*, dom'le! Doar n-ai crezut că era *pe bune*! Da'zi, zi-i de asta de-acu'!

CAȚAVENCU: - Intenția unui oarecare grup abscons de interese de a *vă iarăși denigra-n public* din nou după 1884 și după 1989 m-a făcut să vă pun acum în gardă. Că tot am amintit de acel caz de scrisoare, știți, atunci când l-am ales senator pe domnu' Dandanache, eroul de la *lovituție*... De la revoluție...

TIPĂTESCU (*nerăbdător*): - Care revoluție, dom'le?

CAȚAVENCU: - Revoluția: cea de la '48, of course! Atunci când au intervenit agenturile străine și...

TIPĂTESCU: - Lasă, bre, revoluția, că știe toată lumea că nu știm sigur nimic – zi-i mai de dincoace: ce-i cu plastografia aia?!

CAȚAVENCU: - Chiar nu vreți să stați un picuț jos? Mai aproape de podea... Mai lângă popor, cum zice editorialistu' meu, care mă semnează zilnic săracu': ia uite, ce sincer sunt azi!

TIPĂTESCU: - Păi... să nu-mi spui că e vorba tot de...

CAȚAVENCU (*dă, sumbru, din cap*): - Păi, tot de... O scrisorică...

TIPĂTESCU: - Dom'le, acum eu sunt om însurat, integru... integral... Chiar și pe la petreceri de Ziua Femeii, de Ziua Unirii, de ziua mea și alte sărbători naționale, pun cordon ombilical de oameni serioși între mine și femeile așa, mai frumoase decât Zița, dacă am voie să spun așa ceva... Chiar și de *ă/ea* nasoale mă feresc, să știi: să nu-mi iasă dracului vorbe pe față... Că or fi nasoale, da' deștepte... Ce naiba?! (*curios*) Și zici că... e... tot o scrisoare? Eu nu mai scriu de mult: dictez lu' Didina la calculator!

CAȚAVENCU: - Tot. Tot o scrisorică...

TIPĂTESCU: - Tot... de amor?

CAȚAVENCU: - Tot! Păi nu v-am zis că-i tot plastografie? Eu am venit fugața ca să vă pun atent în gardă, să căutăm împreună autorul, că trebuie să fie persoană intimă, cu *abbces* la informații *intestine*!

TIPĂTESCU: - Ei, na, ce fel de abbcēs?

CAȚAVENCU: - Pardon, cu acces. Cu acces la documente confidențiale.

E plastografie, da' se vede că copia-i după un original!

TIPĂTESCU (*curios*): - Ca să vezi! Și ce... scria în document?

CAȚAVENCU (*scoate din buzunarul interior al hainei o hârtie*): - E scoasă la imprimantă. E scanată după CEVA: le-am primit pe e-mailul meu.

TIPĂTESCU (*privește, nedumerit*): - Da' ce zici, domnule, nu-i nici o scrisoare de dragoste!

CAȚAVENCU: - Nu vă luați după fleacuri: ce poate fi ceva mai de dragoste decât un cec în dolari, pentru o femeie din zilele noastre?!

TIPĂTESCU: - Dar nu văd nicăieri numele meu!

CAȚAVENCU: - E cel al firmei mătușii dumneavoastră, către organizația de femei Trahanache. Uite: emitent, doamna E-fi-mi-ța. Efimița! Iar aici, la semnătura de ridicare a banilor, semnătură exact ca a doamnei Zoe Trahanache. Aceași sumă, în dolari. Minus comisionul.

TIPĂTESCU: - Fii dom'le serios! Mătușă-mea, dacă o mai trăi, câștigă din chiria unei camere și din pensia de republicană. De unde să aibă parai și pentru doamna Trahanache? Abia a putut săraca, din pensie, să asfalteze o stradă!

CAȚAVENCU: - Păi, vedeți? E plastografie! Ca să vină lumea de la mătușă la subprefect, și de la subprefect la nevasta liderului de

opозиție... Să vă *compromiță* adânc, adică! Ce-i drept, ăștia au cam cheltuit în pre-precampania electorală. Chiar ne întrebam de unde au atâta bănet răpciugoșii. Cum scria, în editorialul de azi, în ziarul „Vocea investitorei naționale” (*aruncă peste umăr capul*) ăla, Venturianică. Îl știți: a făcut un masterat la Prefectură, cu o bursă suedeză... sau un bufet suedez, nu-mi aduc acum aminte. Că au și suedezii bufetele și faliții lor...

TIPĂTESCU: - O expertiză grafologică va arăta că cecul acesta nu e valabil și că nu l-a semnat nimeni!

CAȚAVENCU: - Da. Da, dar... Expertiza durează, iar mătușa dumneavoastră poate fi constatată ca reală chiar și fără expertiză, de la vecini; ca și doamna Trahanache, care-i chiar (*evocă niște sâni imaginari*) foarte reală... Da' dacă ne uităm în vechea arhivă a ziarului, apar și articolele alea despre biletul de amor de la către - către, știți dumneavoastră, care s-a pierdut... Chiar și eu a trebuit să bag o știre pentru mâine, cu „biletul” cel nou. Adică, bilet vine din engleză, din *bill*, adică chitanță... Dar, nici o grijă, publicăm tărașenia fără afirmații. Doar cu semne de întrebare.

TIPĂTESCU: - Mai rău nici că se poate: când își răspund la semne cititorii, nu ziariștii...

CAȚAVENCU: - Aș putea să nu-l public deloc...

TIPĂTESCU (*se învârte în sus și-n jos*): - Știi ceva? Publică-l sănătos, domnule! (*Cațavencu, dezamăgit, cască gura.*) Știi cum se spune: decât să nu scrie presa deloc de tine, mai bine să scrie ceva de rău! Că românul știe să nu crează acuzațiile în pre-campanie electorală, chiar dacă sunt autentice.

CAȚAVENCU (*se scoală*): - Atunci, chiar... ne-am înțeles?

TIPĂTESCU: - Sigur, îți rămân recunoscător.

CAȚAVENCU: - Că chiar? Și să fie atunci de pagina întâi?

TIPĂTESCU: - Să fie de pagina întâi!

CAȚAVENCU: - Cu *verzale*?

TIPĂTESCU: - Pune câte verze vrei. Auzi? Poți să-l faci serial? Dă bine ca subprefectul să pară băiat viril. Un așa scandal o să-i amuze pe șefii din Cabinet, iar Zița o să se prăpădească de râs - știi cum e dumneaei, se bucură când *mă citește*. Da' să nu-i spui acum, că se zguduie de râs și-mi intră naibii automobilul statului în asfalt!

CAȚAVENCU: - E bună! Curat serial vă fac! (*încet*) Și eu care credeam că-l înatoresc să nu-l public!

TIPĂTESCU (*prefăcut emoționat, îi strânge mâna*): - Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru atenție...

CAȚAVENCU: - Aș, fleacuri... (*se face că ezită, întorcând capul teatral de câteva ori, parcă alungând un gând*) De fapt, dar lăsați.

TIPĂTESCU: - Dar zi-i, nu mă lăsa curios!

CAȚAVENCU: - Mă rog, *apropos de îndatoreală*, puteam să vin și altădată - azi, da' mult mai pe seară. Dar, oricum, azi: știți, termenul e cam înghesuit...

TIPĂTESCU: - Adică?

CAȚAVENCU: - E vorba doar de Goe acesta al meu. L-a ajuns și pe el masteratu' și mă gândeam să-l petreacă pe la Freiburg, dacă nu se poate la Paris. Că știu că la Paris e trei locuri, da-i ocupat pentru nepoții Cabinetului...

TIPĂTESCU: - Poate te servesc cu altceva: o apă minerală, o cafea...
Ce-are masteratul cu... Prefectura?!

CAȚAVENCU (*parșiv*): - Da'... Ionel al dumneavoastră? El e pe două locuri... L-o fi ținut adică minte ministrul Culturii personal, că când i-a pus cândva Ionel dulceață-n pantofi...

TIPĂTESCU (*oftează – de, amintiri!*): - Parcă nici n-ar fi trecut suta asta și ceva de ani!

CAȚAVENCU: - Să-i spun lui Goe să-și ia periuță de dinți în germană?

TIPĂTESCU: - Ei bine, bine, să-mi lași mâine cererea la secretară, dacă zici că domnu' Goe ăsta al dumitale e atât de merituos.

CAȚAVENCU: - OK, am și lăsat-o de azi, la Didinuța. Stați liniștit, e în plic închis, ca la licitații – dacă a desfăcut-o, n-a desfăcut-o oficial...

Scena 8:

Tipătescu, Cațavencu, Trahanache

Se aud bătăi puternice în ușă. Tipătescu sună la telefon. I se răspunde greu.

TIPĂTESCU: - Chirac? Nu, că acesta-i președinte undeva prin Franța! Chiriac? Chi-riac! Răspunde dracului odată! Cu cine naiba te mai giugiulești în timpul serviciului?! După ce că nu mai inspectezi posturile, ca pe vremuri, nici de paza prefectului nu te mai ocupi ca lumea!

Ușa se deschide, încet. Trahanache, care bătuse în ușă cu bastonul de alpinist, se bucură că-i vede, dar se uită direct la un fotoliul din care a sărit Cațavencu, spre care se și duce și unde se trânteste în largul său, împingându-l cu blândețe, dar hotărât, pe intrigant, ca să-și facă loc.

TIPĂTESCU: - A, e bine, e foarte bine că-i și presa aici! Să vadă că opoziția nu se dă în lături de la nimic! Trece și peste cadavrele șefului pazei și secretarei, numai ca să mă sforțeze în exercițiul public!

TRAHANACHE: - Taci, Fănică, că doar nu suntem filmați! Ce pază, ce șef, ce secretară, ce *(disprețuitor, arată către sală, ieșind o secundă din aerul său adormit)*... ce public? În Prefectură e vraiște, de parc-ar fi căzut Guvernul. *(Brusc interesat de idee, se uită îndelung la ei.)* Sau a și căzut? Deci... nu?

CAȚAVENCU *(puțin jenat)*: - Să trăiți, domnu' președinte!

TRAHANACHE: - Ce să trăiesc, că te omoară scările, la ăștia! Vine omu' cu vreo petiție, ceva – până sus la prefect, la subprefect, la secretară, se „rezolvă”: moare omul și nu mai e nevoie! Da' ia zi, domnu' Năică, ca ce calitate mi-ai spus „președinte”? De Cameră de Comerț, sau de șef onorific de partid? Sau de comitete și comiții europene?

CAȚAVENCU: - De președinte de O.N.G. : lî mare punct, a mare punct, de mare punct, din nou a mare punct – LADA! Organizația pentru Apărarea unor Drepturi ale Administratorilor. Știți dumneavoastră pasiunea mea pentru societatea aia civilă... *(lui Trahanache, încet)* Mai vorbim mâine de bursulița aia a lui Goe, da? *(Trahanache îl strânge afirmativ și părintește de umăr.)*

TIPĂTESCU: - Ce „societate civilă”, dom'le?! Că mai bine era societate de răcani, și-l băgam acu' pe dom' Trahanache la arest, că armata-i cu reguli stricte!

TRAHANACHE: - Fănică e pontos, cum îl știi. Auzi, domnu' Nae, ai puținică răbdare, să zic și eu trei vorbe tet-a-tet subprefectului? Că pe urmă iar le uit, și se cheamă c-am urcat atâtea trepte degeaba.

TIPĂTESCU (*rece, se gândește deja la „scrisoare”*): - Ei, ce zici mata? Că poate chiar a căzut Guvernul, și nu mai trebuie să cobori treptele...

Tipătescu îi strânge mâna lui Nae, mulțumindu-i discret, mișcând din buze fără vorbe. Același joc și la celălalt. Cațavencu pleacă, salutând. Până iese Cațavencu pe ușă, Trahanache vorbește încet, obosit, apoi devine normal și se ridică sprinten în picioare.

Scena 9:

Tipătescu, Trahanache

TRAHANACHE: - Asta cu treptele, e fleac! Luni m-am urcat cu tot activu' de partid, în întregime, la berărie, la restaurantul ăla din turn, acela (*își apasă inima*) fâl-fâl, fără lift, de-mi simt și-acu' ficatu-n gât. Marți am urcat de patru ori la mine la bloc, și tot nu mi-am amintit până azi de ce am plecat de-acasă. Miercuri am avut întâlnirea de 122 de ani, cu colegii... Știi, m-am cam turmentat ca pe vremuri,

după alegeri... Ieri, a vrut cocoana s-o duc la cultură, la comedie la „Union”... Eu n-am răbdat să stau: o *piesucă* de Gârbea, cică tot cu de-alde noi ăștia, politicianiștii, cu cafele, cu miniștri - mă rog, cu prostii! *Nonsens, monșer!*

TIPĂTESCU (*furios*): - Dacă te vede-acum, nene, careva, la Prefectură?!

TRAHANACHE: - Păi Prefectura nu-i pentru public? Nu sunt și eu publicul, *monșer*, ce, eu sunt rezervat? (*rău*) Vezi, *my dear*, cum mă primești! Bine că n-a fost Zoița de față, să vadă la ce așa maniere ai ajuns! Halal prieten! Că îi și spuneam eu ieri lui Mache! Nu ieri, miercuri! (*își face cruce*)...

TIPĂTESCU: - Nene, chiar n-am timp de dumneata! Îmi ard o mulțime de lucruri pe cap!

TRAHANACHE (*se uită la capul lui Tipătescu*): - Da' când erai prefect și om de-al nostru, nu-ți ardeau lucruri urgente pe cap? Pe-atunci eram „nene Zarahio” în sus, (*gest vag cu mâna*) „Zoe dragă,, în jos...

TIPĂTESCU: - Păi dacă v-a plăcut să stați în opoziție! De ce n-ați fuzionat, bunăoară, cu ai noștri, care-s la putere? Căpătai un scaun (*sieși*), cu roțile (*tare*) de vice – că ce-ți mai trebuie șefie la vârsta dumitale? Iar pe Zoe o alegeam președinta Organizației de Femei, că asta a noastră oricum e tot timpul în străinătate, la întâlniri și cocktailuri cu țărani și țărance europene... De a ajuns Zița, din onorifică, să facă prezența la ședințe! Eu ce pot să fac? Înțelege și mata: am tot timpul

presa la masă – și bună ziua dacă-ți dau mi se-aprind paie-n cap, află pe urmă domn' președinte și mă belește!

TRAHANACHE: - Stăi, omule, că nu te deranjam dacă nu era și intreeresul tău la mijloc!

TIPĂTESCU: - Aș! Știu de ce-ai venit: pentru autorizarea marșului. Ei bine, dacă făceai marș doar mata și cu Zoe, închideam ochii. Da așa, șase sute de oameni?!

TRAHANACHE: - Ei, răhățel – *merde*, că eu am rămas mai mult francofon decât anglofil! „Șase sute” or să scrie *ziarele noastre*. Or să vie vreo cinezeci-treizeci-acolo, care or să treacă de două-trei-ori. Și ce, o să-i împuști cu sare-n buci dacă trec?

TIPĂTESCU: - Nici nu-i treaba mea: Poliția vă dă avizul.

TRAHANACHE: - Parcă eu nu știu: tu omul Guvernului, Pristanda omul Guvernului, adică al prefectului, care-i mereu plecat, adică al tău... O fi Pristanda băiat cu licență, de când l-a trimis pe șoferul ăla în locul lui la examen (*Tipătescu îi face semn, împăciuitoare, să tacă*), da' tot polițaiul Ghiță rămâne, acela care se cocoța pe burlane la popa Pripici, pe vremea când nu se inventase Internetu'! Uite, multe au rămas ca pe vremea lui nenea Iancu: chiar îi numărăm, venind înapoi, steagurile din fața secțiilor - *canci* steaguri! Și trebuia să fie – sigur le găsești la „Cheltuieli”! - trei la Rutieră, trei la Municipală, trei la Județeană. Trei ori trei, zece, că mai trebuie și unu-n birou!

TIPĂTESCU (*absent*): - Trei, nene?

TRAHANACHE: - Păi, trei: unu al scumpei noastre patrii – că cum ar veni, și a matală -, unu' de NATO și altu' de UE, că dă bine.

TIPĂTESCU: - Lasă-mă acum să te ghicesc: n-ai venit pentru marș, ai venit pentru steaguri?

TRAHANACHE (*Scoate din buzunar o hârtie și-l plesnește tandru pe subprefect peste piept cu ea. Tipătescu își forțează privirea ca să vadă la nivelul pieptului.*): - Ce steaguri, dom'le? Ce steaguri?! Am venit, ca și-alt'dat, când noi îți eram tot prieteni, pentru o (*il bate iar pe piept, tocmai când Tipătescu parcă începuse să citească*) plas-tro-gra-fie or-di-na-ră! (*ii plimbă hârtia pe la nas, de la stânga la dreapta și invers, făcându-l pe Tipătescu să miște capul după scrisoare, până se aude un pocnet – gâtul!*)

TIPĂTESCU (*bănuială*): - Ai vorbit cu Cața... cu cineva? Sau... ai primit și dumneata... un e-mail?

TRAHANACHE: - Ce miel, Fănică? Ce miel, băiatule?! Am primit o hârtie de la bancă, în copie. Un cec de la mătușa ta, coana Efimița. Și aici, uite, copie după semnătura nevesti-mi, Zoe. Totul într-un plic nesemnat.

TIPĂTESCU: - Și plicul? Cine ți l-a adus, Cațavencu?

TRAHANACHE: - Aș, frate! Îl știi pe cetățeanul acela cam turmentat, bețivu' ăla de alcoholic, ăla de l-a votat pe domnu' senator Dandanache, fie-i țărâna ușoară? Agamemnon Dandanache, domnul acela fin, culant,

din capitală, care ne-a făcut cinstea... (*bârfă de voie*) Acela, știi, de l-au dezgropat rudele ca să-i scoată scrisorica aia de șantaj, cusută-n rever. Ei bine, el, cetățeanul ăsta abstinent, apropitar, a venit cu scrisorile. Că zicea că a primit mai multe - același scris pe plic, aceeași culoare plicul! - și că o să le ducă la *adrisanți*...

TIPĂTESCU: - Și n-ai putut să i le ei? Să-l fi servit cu un whisky-ceva, să-l tentezi, și - harști!

TRAHANACHE: - Aș, se poate?! Am încercat eu, da' omul nu mai are niciun haz: a fost pe la „Alcoolicii Unanimi” înainte, la *dezalcoo-coalizare*, și i-a intrat în cap că „băutura, tutunul, cititul, fiscul și femeile dăunează grav sănătății.”

TIPĂTESCU: - Cu femeile chiar are dreptate: chiar și-atunci când chiar n-ai nimic cu ele, tot apare vreo scrisorică, vreun cec de amor! (*pune mâna pe telefon și formează*) Și cum zici că-l cheamă pe concetățean?

TRAHANACHE: - Păi nu-ți zisei că-i de la „Alcoo-coaliticii Unanimi”? E unanim și el! Nu mai bea, trebuie să aibă și el ocupație: ne aduce plastografii – mie, lu' Năiță, lu'... Eu ți-am adus numa' o copie, da' cetățeanul își amintea că a dus vreo sută optzeci și șase pe la unii...

Tipătescu trânteste receptorul.

TIPĂTESCU: - Mersi, nene Zaharie! (*încet*) Mersi, Nae!

ACTUL II

Acțiunea se petrece într-o cameră din spate, undeva... Un băruleț în fund, cu afiș electoral pe perete, două mese și scaune la rampă.

Scena 1

Chiriac, Zița

Chiriac treblăluiește la bărulețul din fund. Intră Zița.

CHIRIAC: - Săru-mână, doamnă prefect! (*Îi sărută mâna de mai sus de cot și până la vârful degetelor, unde se termină.*)

ZIȚA: - Hai sictir, când suntem singuri, poți să-mi spui „cumnată”! Ş-apoi, Fănel nu mai e prefect, e subtprefect.

CHIRIAC: - Mă rog, Zițuțo, nu mă ofensez să fim intimi când nu e lume politică pân' jur. Iată, am rezervat mesele. Chiar am comandat altele noi, la așa vizită rară! (*Bate cu degetul în tăblia unei mese.*)

ZIȚA: - „Mesele”? Da ce, suntem caracatițe, să ne întindem pe mai multe?

CHIRIAC: - E mai bine așa. Firma pierde un pic, da' asigurăm secretu'... Nu știi niciodată când e vreun ziarist la altă masă, că ziaristii ăștia arată la fel ca oamenii. Păi pot adică să mă risc io, care consimț la onoarea matale și a lu' domnu' Tipătescu...?

ZIȚA: - *Sheet!* Azi chiar voiam să mă văză ziaristii! Că știi cu cine mă-ntâlnesc? Nu știi!

CHIRIAC: - Cu domnu' Cațavencu?

ZIȚA: - No! Asta a fost în altă piesă! N-ai să ghicești. Ei, ce mai face țața, că n-o mai văzui de-un secol și zece minute?

CHIRIAC: - Vetuța săraca se tot plânge de șale, că alceva nu-mi spune. Zice că are contract de confidențialitate cu partidu' conului Zaharia și tot ce găsește la coș, la latrină, pe jos - harști! -, le arde. Dacă e scris ceva, le arde, pentru secret...

ZIȚA: - Păi mă Chiriac, de ce n-o scoți tu pe țața din serviciu? Dacă era și ea pe la *public relations*-ceva, pe la protocol, mai zic, da' să spele ea, fostă văduvă de cherești, podelele și closetele de partid, înfundate cu doctrină d-aia ieftină, că higienica-i prea scumpă pentru ei?!

CHIRIAC: - Da' măcar mai copiază din bilețele, înainte să le arză. Unele pot fi asigurările noastre de vreme rea...

ZIȚA: - Nu se merită, nene Chiriac, ascultă-mă pe mine! Nu că n-aș cumpăra și eu câte-o copie-acolo din când în când, că mototolul de Fane nimic n-află de la *ziariștii lui*, geaba plătește. De la Țața, cu reducere, ca între rude... Da' ne vorbește lumea: cică soră de nevastă de subprefect, fost prefect pe vremea lui nenea Iancu, și răstoarnă scrunierele la partidul 'lu' Trahanache! Nici măcar în putere! Partidul'...

CHIRIAC: - Numa' mandatul ăsta, că ălălaltu iar ajung ăștia la putere – nu te supăra că îți spui. Că vă mai odihniți și alde matale fo patru ani și iar veniți pe treabă patru... Și iar își suflecă Veta poalele-n brâu ca să adune belețele de pe sub mese...

ZIȚA: - Mă rog, voi știți. Numai să nu se plângă sor'-mea c-am abandonat-o în clar-obscuritate! Că și când s-a luat cu tine, după ce s-a dus săracu' nenea Titircă...

CHIRIAC: - Păi n-o luai nici acu' cu acte, că să nu-i stric cazieru'... Eu, mă-nțelegi, la Prefectură, ea în opoziție... Apoi viceversa.

ZIȚA: - Oricum, lumea știe. Și dacă știe, cunoaște. Ce nevoie are de acte, dacă dumneaei iese zilnic de la domiciliul conjugat? Da' să nu uit vorba: ziceam că trebuia să iei și tu ceva funcție în partid, să nu stea soru-mea cu un – nu te supăra – coate-goale, după ce-a fost nevastă de exportator lemn!

CHIRIAC: - Io mi-am zis și iar mi-am zis: funcția la stat e, care va să zică, fără impregnare politică. Bunăoară azi, ieream din întâmplare la poarta

Prefecturii, că când a venit conu' Trahanache... Dacă eram la partidu' dumnealui, se zicea că-l favorizam, iar dacă eram la partidul mata...

ZIȚA: - Reține, al meu, al urmașilor urmașilor mei, nu și al soțului meu, care chipurile chiar e independent, după Constituție!

CHIRIAC: - Păi nici nu ziceam de dumnealui! Ei, și ce făceam io, dacă eram în partid la mata? Îl obturam la intrare! Păi, frumos este, după ce ani de zile i-am dat bună ziua de mă dor și-acum șalele?! Așa, independent fiind, ca oaia care suga la doi miei – că pot să spui, că am încredere, ca fiind rude! – i-am zis lui nenea Trahanache că nu e prezent domnu' suptprefect. Da' i-am făcut și cu ochiu', așa că dumnealui a spus că se duce măcar la Registratură să se registreze. Numai că a luat-o în sus, pe scări, iară Registratura era jos la suptsol – colea! Poate face sport, mi-am zis, că cine-s eu să-l întreb tocma' pe conu' Zaharia când urcă ca să coboare?!

ZIȚA: - Corect, măi Chiriac, măi. Hai, du-te iute și dă să ne facă două cafele cu vârf, ca să nu aștepte atunci când vine cine trebuie să vie!

CHIRIAC: - Păi ce să le dau la făcut?! Io le fac, cu mânuța mea! Patru vă fac!

ZIȚA: - Nu așa tari cum i-ai făcut și bietului Agamemnon - și dus a fost!

CHIRIAC (*își face cruce*): - Doamne-ferește, cumnățică!

ZIȚA: - Doamne-ferește! Hai, iute, că și vine!

Chiriac iese.

Scena 2

Zița, Zoe, apoi Chiriac

Zița se plictisește. Intră Zoe, care o salută mios chiar de la început, dezapreciindu-i însă vizibil dimensiunile. Zița observă, dar se străduiește să surâdă.

ZOE: - O cafea, o Fanta, un Pepsi, ceva? Nu se poate discuție fără băuturi tradiționale românești! Eu plătesc!

ZIȚA: - Stai, dragă Zoe, doar eu te-am invitat, eu fac cinste.

ZOE: - Dragă doamnă, cinstea ori o ai, ori o pierzi: n-o faci! Iar de plătit, aici nu ești la dumneata la firmă, nici la partid, suntem pe teritoriu neutru. Și încă nu la stradă, ci în camera din spate. Lăsați-mă să clopoțesc eu după garcon!

ZIȚA: - Insist, din amicitie: clopoțesc eu!

ZOE: - Madam, știu să clopoțesc și singură! Om vedea pe urmă cine-o plăti, da' măcar de clopoțit, vreau să clopoțesc, cum sunt învățată, în persoană!

ZIȚA: - Gata, clopoțim amândouă!

Pun amândouă mâna pe clopoțelul de pe masă, dar clopoțelul nu are limbă. Atunci, femeile strigă: - Ospătar!

ZOE: - *Garcon!*

ZIȚA: - *Chi-riac!!!*

ZOE (*mirare*): - *Chiriac ne servește?*

ZIȚA: - *Servește în timpul liber de la Prefectură. Dar în fond, ne servește tot timpul pe noi...*

ZOE: - *Azi pe voi, mâine pe noi...*

ZIȚA: - *Lasă, că știu că vinde sanvișuri la organizația voastră de femei, da' mă fac că nu văz. Ce, e rău să vă ia banii adunați de la popor în timpu' guvernării?*

ZOE: - *Poate-i place de noi.*

ZIȚA: - *Mușcă-ți limba! Dacă află Veta că se uită după femeile partidului...*

ZOE: - *Păi Veta nu-i femei și nu-i tot la noi, femei la toate? Spală podele, lipește, dezlipește afișe, face cafele, ne prinde programele politice la televizor... Păi, dacă o făcea și Școala politică de primăvară-vară, o avansăm înainte. Adică, rămâne numai pe cafele și programe de finanțare externă...*

ZIȚA: - *Păi așa-i familia română, divizată. Soțul, cu partidul care trebuie, nevasta, la pripășiți și mocofani...*

ZOE: - Da' ce, *dumneata* ești la alt partid decât domnul Tipătescu?

ZIȚA: - Hai, zi-i Fănică, că doar nu-i iei polenul! Păi, în cazul nostru, e o excepție. Nu știai că suptprefectu-i independent politic, prin lege?

ZOE: - Păi știam, c-o știe tot poporu', da' nu *mă crezi* proastă, s-o crez și eu. Că se vede!

Intră Chiriac și doamnele schimbă vorba

ZOE: - Hai bonjur, am venit în... audiență la doamna subprefect...

CHIRIAC: - La „Prefectura” asta a mea, poate intra oricine, numa' să-l țină ficatu' câte pot să-i torn io! Ce-ați servi?

ZOE: - Vreau un cappucino, dar știi, așa, mai veșted, mai fără tărie, că mă ia de cap.

ZIȚA: - Ba mie să-mi dai ceva tare și mai ordinar, un rom sau o mastică, că-s mai din popor! Și să-mi aduc aminte de când am scăpat eu de primul bărbat, bețivanul ăla de Țircădău. Ei, mitocanu', între timp l-au făcut și pe el poet, că nu se cerea gramatică de când cu versul alb și acolo la poeți, mai toți bea...! (*Își amintește cu plăcere parcă*) Mamă, ce afectos mă mai bătea! Mă bătea în versuri: „metric, cu măsură”, zicea ticălăsul, când mă mardea! Avea un picior de scaun și bătea tactul la fundu' meu în măsura trei pe patru – țin asta minte de la muzică. Asta acțiune! Acu', când mă mai supăr, îl ameninț pe Fănică cu pantoful, da

’nu-l mardesc, că mi-e oarecum... Dитай bărbatul de stat, eu o *doamnă*...
(*către Chiriac*) Și adă, bă ospătar, semințe. Multe, să fie, ca pentru două
doamne care n-au vorbit de mult.

CHIRIAC: - Și... ălea cinci cafele?

ZIȚA: - Bea-le tu – fac cinste!

Chiriac aduce Ziței ziarul pe un platou, acoperit cu capac de plastic.

ZOE: - A, citești „Cațavencul de câmpie”?! Noi nu suntem abonați la *așa ceva!*

ZIȚA: - Și de aia afli acum de la alții! Io-te: citește, delectează-te, până vine tratațiile!

ZOE (*Citește, râde*): - I-o-te ce scrie, mizerabilu’! Că aș fi luat un milion de dolari de la *tante* Efimița! Păi ce, eu mi-s damă de numai un milion?!

ZIȚA: - Și nu te-nfurii?

ZOE (*râde*): - Uite că nu!

ZIȚA: - Și nu faci spume la gură?! Nu te simți ofensată?

ZOE (bate nervos cu piciorul, dar și-l fixează cu amândouă mâinile, pe sub masă): - Hai să fim serioase, dragă: cine se scuză se tachinează...

Sau nu, cine se scuză se-amuză: așa-i proverbul strămoșesc, de la Confucius citire! Ai văzut tu vreun mahăr, din cei chemați pe la Parchet

sau pe la DNA, să facă emisiune specială ca să ceară socoteală acuzatorilor? Pârț! Atât: nu recunoști nimic, ca la Poliție! Ești vinovat? Nu recunoști! Ești nevinovat? Nu recunoști! Tot aia-i!

ZIȚA: - Măi fată, trebuie să contești totu', e onoarea ta în joc: am chemat *expre* și-un cameraman simpatic de la trustul lui *Cața*: Spiridon – îl știi de la nenea! Molâul ăla. L-a bătut de-atâtea ori nenea Titircă cu patefonu-n cap, c-a prins dragoste de televiziune. Ei, el vine, tu le spui vreo două, să afle și telespectatorii ce acuzații veroase ni se aduc. Am pus-o și pe tanti Efimița să-i conteste, la telefon.

ZOE: Să conteste Ștefan, soțul tău, că-i mătușa dumnealui! E și om oficial...

ZIȚA: - Fănic-al meu n-are ce contesta, adică... n-are cu ce! Abia mormăie cu presa, n-are verva ta! Îți spui drept: săptămâna trecută l-am adus pe Spiridon al nostru de la studio...

ZOE: - Păi, ș-al nostru, că i-am plătit două clipuri publicitare la preț de trei, numa' să taie îî-urile și ăăă-urile lui Zaharia...

ZIȚA: - Mă rog, televiziunea *noastră*-i independentă: ia banu' de la toată lumea.

ZOE: - Na, că te-am întrerupt. Ziceai că săptămâna trecută...

ZIȚA: - Ce-i? Ce-i cu săptămâna trecută?

ZOE: - Nu știu, ziceai de Spiridon...

ZIȚA: - Ce-are-a face Spiridon? Știi că băiatu' s-a lăsat de fumat? Nu degeaba-l caftea cumnată-miu Titircă Inimă-Rea! Chiar și dup-o sută de ani s-a prins învățătura dumnealui, că era europeană! Europa fumează? Canci!

ZOE: - Zieai ceva de studio, dragă!

ZIȚA: - A, da: ziceam că l-am chemat pe Spiridon cu camera, să zică și Fănel al nostru câte ceva pentru alde popor, ceva concret-neconcret-acolo: că mărim, că ajutăm, că vă dăm bla-bla-bla, că am primit bla-bla-bla, că optinem de la UE, că vom primi, că cum au furat ăștia dă dinainte... bla-bla-bla. Că telespectatoru' se uită la mutră, oricum nu-nțelege ce se zice boul, că zice repede.

ZOE: - Și?

ZIȚA: - Păi, și! Și n-a avut nimic a spune, deși repetase cu mine în prealabil. A stat cinci minute, ca capra la tăiat lemne, crăcănătă-n gol, apoi a zis un îîî, cam ca jupânul Trahanache când are talent la vervă, apoi a făcut semn lui Spiridon „să taie”. N-are săracu' ce să spună la public. Ce era dacă apărea să dezmință și el un zvon, o acuzație gravă-ceva! Să zică că-i victimă, că are presa și detractoarele ceva cu el, mă-nțelegi? E ca și cum ar spune: votați-mă, bre, că am făcut buba pentru voi! Că dacă nu eram drept ca stâlpu' și cinstit ca prostu', nu mă atacau ăștia!

ZOE: - Așa-i el, cu principii. Sau era pe vremea când ne frecventa. Parca trecut o sută de ani!

ZIȚA: - Că chiar au trecut. 122 de ani bătuți pe muche! Pe-atunci n-aveam laba gâștii la ochi și țineam regim...

ZOE: - Atunci, să rămână ca-n tren: nu răspund nici eu, nici Fănică.

ZIȚA: - Dacă bărbat-miu e mototol și cu principii, n-o să las eu să se deșire partidul! Totul până la cinstea noastră, să nu ne acuze de dolari! Dacă era în lei, mai treacă-meargă. Că una-i să fii luat la bani mărunți în bani românești: durează!

ZOE: - Fiecare cu ce-l doare! Nu vezi că pe mine mă leagă ăștia acum tot de vechiul scandal, cu scrisoarea aia pierdută? Că parcă a fost și-o piesă cu subiect asemănător – nu știu exact, că nu mă duc la comedii, sunt sătul de comedia de-acasă... Zice aici (*bate ziarul cu palma*) că, pardon de expresie, e normal ca Fănică să mă plătească acum, după ce, undeva-cândva... Adică, mă-nțelegi, între noi ar fi fost ceva în veacurile trecute, o fi ș-acum...

ZIȚA: - Ce, ți-o fi jenă că ziarele mai insinuează parșiv că între tine și soțul meu?... *Sheet!* Fostul meu bărbat, Rică, ți-ar fi zis că în zilele noastre nimic nu face mai bine la politică ca un scandal sexual. Uite, un *Trahanache-gate* v-ar ridica partidul în ochii electoratului. Da' îi greu de crezut că jupânul Zaharia ar putea să te-nșele cu altceva decât cu ochii. Și cu ăia, după ce-și pune picături nemțești. În schimb, Fănică *al nostru* poate. Numai să vree! O legătură la vârf – adică între tine și Fănică al meu – ar oficializa bunele voastre relații cu Guvernul în teritoriu. Nu, nu

te roși, gândește! Pe bază de protocol secret forțat de ist scandal, după alegeri, că ieșim noi, că ieșiți voi, aveam deja înțelegera pe funcții: ce luăm noi, ce vă mai lăsăm...

ZOE: - Păi atunci de ce să nu lăsăm să funcționeze plastrografia? Să nu conteste nici doamna Efimița și lăsăm electoratul să presupună...

ZIȚA: - Na, că l-am chemat pe Spiridon aici, cu cameră cu tot! Ce-i zic? Să nu bănuie ceva!

ZOE: - Știu și eu? Ce-ar fi să cânt ceva *live*, un lied, o arie sau mai bine o manea? Că-n ultima vreme m-am cam dedicat muzicii. Am cât-de-cât voce și băieții de la „Union” îmi mai pun voce din reverb și mă orchestrează pe computer. Mă dedic toată ziua și uneori serile, e de notorietate că sunt o bună familistă, femeie din popor...

ZIȚA (*încet, cu răutate*): - ... Da, din topor

ZOE: - Pardon?

ZIȚA: - Ziceam că e și mai bine, nu vor putea dovedi cu probe amantâcul ăsta, dar lumea poate tot va crede, sper, că e ceva-ceva. Bărbată-tu o să iasă de victimă și de genleman, tu de om politic versat - mă rog, de femeie, și politică, și vărsată. Versantă! Fănică, de viril și în budoar, și la serviciu', ca un pui de președinte american. Știi de când n-au mai scris ziarele de noi? De trei săptămâni! Timp în care am ținut – Fănică a ținut, săracu' - opt conferințe de presă și jumătate, că la una tocmai începuse meciul... Conferințe interesante, cu alune, cafea, un coniac

cine dorește... A citit Didinuța comunicatele de la Guvern și de două și trei ori, de s-au terminat benzile, iar dumnealui a dat numa' din cap! Noroc că Didina era decoltată! Parcă pe vremea lui nenea Iancu mai avea și Fănică replică la public... Iar de voi de când n-a mai scris nici Nae, nici măcar Rică? De aproape patru ani!

ZOE: - Ba de patru luni, când am donat pungile ăla inscripționate, de Ziua Copilului Necunoscut... Mă întreb însă care-i interesul tău... Fănică-i la putere, Zaharia-i în Opoziție, de ce să intrăm în bocluc împreună?...

ZIȚA: - Păi nu te uiți, fa, la calendar? Mai e nici un un an de putere și gata, vin alegerile! Sau uite, acum cică ar veni anticipatele! Păi nu veniți voi, dragă, din nou la „mălai”? Poate m-oi ține minte...

ZOIE: - Îmi place luciditatea ta. Da' pe ce te bazezi că am veni noi? Pe sondaje?

ZIȚA: - Păi sondajele nu-s și ele *făcute*? Nu, dragă, poporu' ca manejele, ăăă, manejele mele: m-am săturat de mațe-fripte, m-a dezvorțat nenea! M-am săturat apoi de opoziție cu Rică, m-a dezvorțat țata. De Fănică numai opoziția mă mai poate desprinde! (*imită zgomotul unei ventuze desprinse*) Tot așa, poporu' se satură mereu de ăia vechi și vrea alții noi. Și, după ce se satură de cei noi, vrea alții, și mai noi. Și vin tot cei vechi: adică voi! Și puneți voi perfecții. Și ce, nu-i bun Fănică *al nostru* de-o subprefectură barim?!

ZOE: - Din câte-l mai țiu eu minte, chiar și de prefect e bun. Numai purtător de cuvânt să aibă!

VOCEA LUI CHIRIAC: - Vineeee!

C o r t i n a

ACTUL III

DECORUL:

La avanscenă, trei uși înalte, duble, transparente, pe roțile. Pe scenă, multe scaune și un pupitru din plastic transparent, cu microfoane și un telefon cu fir lung, în care se încurcă toți.

Scena 1:

Farfuridi, Ionescu, Popescu

Toți stau în picioare

IONESCU: - Domnu' președinte are și vârsta la care... Cu toate atâtea comitete și comiții din care face parte... Ar trebui să mai lase și pe altu', zău așa!

FARFURIDI (*înfășurând în steag tricolor urna*): - Domnule Ionescu, în primul rând că nu ne mai este președinte, ci președinte de onoare! Președinte o să avem când găsim unu' *cu lovele pă el* – cum zice casierul nostru, domnul Lefter, de când cu lozul ăla.

IONESCU: - „De când cu”? Domnu’ Farfuridi, aiasta nu-i cacofonie, stimabile?

FARFURIDI (*probează, introducând degetul în fantă, apoi un plic; dar nu în întregime, căci îl recuperează și-l bagă grăbit în buzunar*): - Cacofonie e numai la serviciu, în timpul liber mă mai cacofonesc și eu lejer, ca tot românul...

IONESCU: - E drept, și eu, mă abțin pe la ore, pe la catedră, dar când ies, e mai lejer să mă mai las slobod, să mă mai cacofonesc și eu din când în când, de plăcere, nu din interes, ca băieții. (*revine la matcă, din nou grav*) Și cu chestia cu prezidentul: ei da, nu avem președinte-președinte, dar tot domnu’ Trahanache *ne paște!*

FARFURIDI: - Nu bre, *ne păstorește!* Noi, *ctitorii* partidului – pardon, *Doamne-fereste!*, „ctitorii” voiam să zic -, noi care am fost cu domnul Zaharia încă de la paș’ opt - paș’ nouă...

IONESCU (*luând urna din mâinile la Farfuridi, care nu se mai satură să meșterească, și așezând-o, bufnit, pe pupitru, lângă microfon*): - Dom’ le, vremea „tătucilor” a trecut! Mai lăsați-mă cu patruș’opt-ul, să trecem la cincizeci și trei, la cincizeci și opt, la șaizeci și patru, la șizeci și cinci, la șaptezeci și unu, poftim, la „optzeciști”, în fine, la optzeci și nouă! S-a dus vremea când te mai lua cu „ai puținică răbdare porcușorule!” și făcea tot cum voia mușchiul dumnealui! Acum un lider trebuie să fie mai *fășneț*, mai trecut prin ciur și prin dârmon, prin PHARE și UE...

POPESCU: - Pe când dumnealui nici nu știe să scrie!

FARFURIDI: - Aș! Păi, dom'Popescu, n-ați citit discursurile dumnealui de la gazetă?

IONESCU: - Ei, na brânză! I le scria când Rică, când Nae! O dată l-a pus și pe Popescu, că știa el că pe mine n-are tupeu!

POPESCU: - Am acceptat numai'ca să-i văd cu ochiu' meu biroul: l-am văzut - agenda n-are o dungă în ea, o iscălitură-ceva! Nu știe dom' le deloc să scrie!

IONESCU: - Hai, poate *sexagerăm* (*Farfuridi e fericit și se întoarce cu speranță spre Ionescu*), cum să nu știe *deloc* să scrie?! Sigur știe să facă bastonașe, esuri, *eseuri*... Mie mi s-a zis însă că pe documentele oficiale, unde n-are el încotro și trebuie să mai și semneze, pune *deștiu*!

POPESCU: - Ei, taci, nene! Pune degetu'?!

IONESCU: - Dar nu pune degetul lui, că i-e frică să semneze ceva; cică are un sertar întreg plin cu degete. Diferite... Lansează zvonul că are câte-un bilet compromițător de la vreun deputat, de la prefect sau de la Tipătescu și, când ăla vine și el noaptea, din curiozitate, să vază cu ochii lui și bagă deștiul neștiutor în sertar, moș Trahanache, care nu are somn de când e la opoziție, mai ceva ca Garibaldi în exil – harști! (*Ionescu împinge cu piciorul un sertar imaginar și lovește cu talpa, o dată și încă o dată*) I s-a umplut, cică, sertarul de dește, le ține în șampanie ca să *ție* mai mult...

POPESCU: - Și când semnează ceva, cere lui Brânzovenescu: <<Dă-mi nene, *my friend*, unu' dă șaișpe!>> Iar dacă trebuie să iscălească ceva mai fin: <<Dă-mi, musiu, unu'dă opt!>>

FARFURIDI (*fluieră disprețuitor*): - Că nu te pricepi la cultură, știam, că te citesc din gazetă. Dar că nu te pricepi nici la chei...

Scena 2:

Trahanache, Farfuridi, Brânzovenescu, Ionescu, Popescu, figurație.

Intră Trahanache, Brânzovenescu

TRAHANACHE: - *Bonjour, hello*, mățăluță dumneavoastră! Bine că sunteți aici cu *tonții*, ca să *punem* de-un drept de vot pentru Biroul Județean. Votăm odată universal: dacă-i „Da” pentru prezident, e „Mda” și pentru viitorul Comitet.

POPESCU: - Păi, nu era vorba că discutăm mai întâi *listele*?!

TRAHANACHE: - Aveți *ten minutes* răbdare, *please*!

IONESCU: - Cum să nu?! Dacă am venit mai de curând în partid – n-am nici treizeci de ani în organizație, e drept, asta nu înseamnă să n-am loc pe liste!

TRAHANACHE: - Ai puțină paciență, drăguță! Mai e până la alegeri!

IONESCU: - Păi dacă și acum, că tot „mai e până la alegeri”, n-am loc pe liste, când o să am eu loc, la uninominale?! Măcar mă bucuram și eu un

pic: parcă-s prost și nu știu cum stă chestia – cum se apropie alegerile, cum se înscrie, ori Cațavencu, ori Dandanache și noi rămânem la lipit afișe cu limba, în loc să ne dedăm pe la discursuri în limbă clasică, pe la *tribuni*, pe la tribune...

POPESCU: - Păi nu-l mai pomeniți pe domnu' Dandanache, că a decedat săracul. (*încet*) Îi și-ajungea de la 'paș'opt încoa'!

IONESCU (*deranjat vizibil*): - Electoratul nu se preocupă de fleicuri! (*cu spatele la Popescu*) Îl înțeleg pe domnu' Popescu, să facă acum filozofie: dumnealui oricum n-are nas să intre pe listă: a venit în partid și mai de curând, oricum, nu-i profesor universitar-doctor, ca mine, ci doar profesor suplinitor. (*mușcător*) Doar dacă vrea să mă suplinească în campanie, așa, *ca cascadorii* – na, că iar am cacofonit strâmb! -, să ia el pumni în nas în locul meu de la electorat! A murit Agamemnon, da' vine el, o să vedeți, „Ulise”: Nae Cațavencu, cel isteț ca un *reverb*!

TRAHANACHE: - Lasă, domnu' Ionescu, nu vă mai plângeți atâta că *vă vine* Cațavencu, că doar v-ați lăfăit până de curând în partidul dumnealui. Și pe noi ne tot *vexați* pe-atunci prin jurnalul „Cațavencul de Câmpie” cu tot felul de pișcături inflamazte. Da'să lăsăm trecutul trecuților...

IONESCU: - Să lăsăm trecutul să se aștearnă dracului, măcar azi să vie pacea cea veșnică peste plaiurile vânătorii ale domnului Cațavencu... Să îngropăm baltagul războiului!

FARFURIDI: - Ce să spui?!

BRÂNZOVENESCU: - Ce să îngropăm?! Ustensile inox de bucătărie?

Din cauza atacurilor dumneavoastră era să-mi îngropați și mie notariatul, era să dau ca și faliment! Că... (*privire semnificativă spre șeful onorific de partid*) Nici conu' Trahanache nu se mai autentifica pe-atunci la mine!

TRAHANACHE: - Dom' Popescu, mai adă, bre, electorat de prin partid, să strângem odată voturile alea!

Popescu cască, se scarpină. Iese încet din scenă.

TRAHANACHE (*se duce la pupitru, ridică urna până la ureche și o scutură ușor, apoi o așează la loc, grijuliu*): - Domnu' Brânzovenescu, noi suntem politicieni de caracter! Ba eu am fost puțin bolnav atunci și Zoe, mititica, s-a dus să notarieze și ea unde a citit reclama din ziar.

BRÂNZOVENESCU: - Din ziarul lui Cațavencu!

TRAHANACHE: - Să lăsăm disputele – domnul Cațavencu o fi el dictator de trust media - că cică-și dictează scrisorile -, da' el scrie despre politicieni ca noi și scrie bine. Adică, bine că scrie! Dar de candidat cu noi nu mai candidează!

IONESCU: - Mofturi mici de fată mare! Parcă n-am mai văzut noi ziariști imparțiali ajunși chiar miniștri! Doi am văzut!

TRAHANACHE: - Domnu' Cațavencu nu mai e simplu ziarist - e...
academician!

BRÂNZOVENESCU: - Ne-om trezi și de la el cu vreo „Istorie a literaturii”,
în versuri șifonate, cu urmarea în numărul viitor!

Scena 3

Trahanache, Farfuridi, Brânzovenescu, Ionescu, Zoe

Intră Zoe

IONESCU: - Săru' mâna, da' azi n-are ședință Organizația de Femei!

ZOE (*cu ochii la Zaharia*): - Azi mi-s bărbată! Amazoancă! Mai întâi sunt
membră de partid și abia apoi femeie, independentă și soață!

TRAHANACHE: - Că chiar. Așa ziceam și eu. Ce zici, draguță?

ZOE (*lui, încet, printre dinți*): - Ai citit?

TRAHANACHE: - Da, că au dat dimineață și la „Știri”, la *televiziunea
noastră*. M-a sunat până și Dragomir, din penitenciar săracu': până și
acolo s-a dat pe ecran chestiunea cu biletu'! Așa ș-a amintit și el de noi,
că mai trăgeam, ții minte, pe la cârciuma lui când mergeam pe vremuro
la moșie... Înainte de cooperativizare. M-au pufnit lacrimile la telefon de
amintiri! Săracu'! Dacă nu dădea năpasta peste el, era și el în partid...
Da' o să meargă careva cu urna și la el, că d-aia-i mobilă!

ZOE: - Și ce ne facem? E clar că cecu-i un falș!

TRAHANACHE: - Curat falș, o să-i dăm o replică-n ziar și la televiziune.

Cameramandu-i p-aici pe undeva...

ZOE: - Stai, că m-am întâlnit din întâmplare cu Zița. Ea zice că ea și Fănică nu dau replică, că așa-i în politică: cine se-acuză se scuză... Să nu dăm adică replică, pentru ca să se creadă că... Să nu te superi, sunt vorbele Ziței: să crează lumea c-ar fi ceva, ha-ha, între mine și... între mine și... (arată în diferite direcții, iar cei aflați în cale degetului tresar) între mine și Tipătescu. Că dă bine la viitoare alianțe să se zică că suntem noi o Opoziție, da nu d-aia infamă, ci trează, responsabilă, alături de Putere la bine și la rău, până ce anticipatele ne vor despărți... Că...

TRAHANACHE: - Are dreptate: să profităm de situație și să ieșim în față ca să ne apărăm de infamie!

ZOE: - Păi ea ia zicea că, din contra, să tăcem ca mortu-n păpușoi, ca lumea să crează că n-o fi foc fără fum...

TRAHANACHE: - Din contra, să negăm totu', tocmai ca lumea să creadă că-i adevărat și că ascundem noi ceva! Misterul întreține interesul presei. Nu există partid mic, ci doar fără gâl-gâl pe goarnă la presă! Nu există lider neimportant, ci doar fleți care te lasă să te-așezi pe pălăria lor! Noi ieșim bine, draga mea, și dacă ne acuză, și dacă se scuză! Întrebare: cine se spune că a semnat cecu'?

ZOE: - Coana Efimița...

TRAHANACHE: - Adică mătușa Puterii! A prefectului – apolitic – pus însă de Guvernul politic! Puterea a încercat adică să mituiască. Pe cine? Pe săracii de noi! Ochii opiniei publice, plânși ca proasta de indignațiune, va fi puși pe ea, pe Putere, nu pe noi. Apoi o să ne ierte pe toți, atunci când o veni momentu' să se mai schimbe politica, după vorbele lui Confucius: „Pleac-ai noștri, vin al noștri”... Aibi numai puținică răbdare!

Scena 4

**Trahanache, Farfuridi, Brânzovenescu, Ionescu, Zoe, Popescu
figurație**

Intră din nou Popescu și câțiva băieți din figurație.

POPESCU: - Domnu' președinte, ce facem? A venit și presa peste noi: un cameramen. Zice că ca să stea la ședința noastră de vot secret pentru Biroul Permanent.

FARFURIDI: - Păi de ce să stea?! Sunt chestiuni intestinale, interne, la ordinea zilei!

ZOE: - Dați-l afară! Belea de filmat ne mai lipsea!

IONESCU (*încet*): - Să te ferească Dumnezeu de o Zoe bărbată, cu ten încă mișto, dar la menopauză! (*tare*) Ce, fraților, presa nu-i și ea o putere liberă? N-are voie să vază un vot secret?

TRAHANACHE (*le face semn să tacă. Spre Popescu*): - Care e, bre?

POPESCU: - Acela tânăru', Spiridon.

FARFURIDI: - Aha, să vină. Păi e de-al nostru! Avem nevoie de presă. Mass-media te ridică, mass-media te coboară/ Mass-media te renaște, mass-media te omoară! E mai bine să te urce ș-atunci când te coboară. Cu câteva sute de lei, obții imunitate de la unii juni publiciști necorupți...

POPESCU: - Cum e „de-al nostru”? Nu era de-al jupânului Titircă, săracu'?

FARFURIDI: - A fost, că când era jupânul în afacere. Înainte de a fi cam... cam... cum naiba îi zice?

IONESCU: - Cameramen.

Trahanache face semn către figurație să „deschidă” ușile: sunt mutate din loc, paralel cu rampa, în stânga unui ușor imaginar. Un băiat din figurație îl introduce (îl trage afară din trapă, cu un fel de cange) pe Spiridon. Acesta începe să filmeze. La replici mai tari, Trafanache sau Farfuridi fac semn să „taie” (semnul foarfecului din degete).

TRAHANACHE: - Să sus-punem la vot!

IONESCU: - Ce? Știm că se votează, dar despre cine se votează nu se știe!

TRAHANACHE: - Cum nu se știe? E clară: votăm în alb...

IONESCU: - Cum, „în alb”?!

FARFURIDI: - Cum adică bre, „în alb”? Ce, e pă culori?

TRAHANACHE: - Așa, că doar nu suntem în doliu, ha-ha... Uite ce-i: data trecută ați știut c-o să-l scoatem din urnă pe conu Dandanache?

CEILALȚI: - Păi... n-am știut!

TRAHANACHE: - Și a ieșit ori nu domnu’ Gagamiță în imensă unanimitate?

IONESCU (*cinstit*): - Eu l-am votat pe Cațavencu, cum se stabelise ultima dată...

FARFURIDI: - Curat unanimitate: optzeci și unu de votanți – optzeci și trei de voturi!

ZOE: - Hotărâre ca la noi, mai rar!

TRAHANACHE: - Să purcedem la vot, deci. Noi votăm c-o să fie, iar cine-o să fie, stabilim noi cândva. În politică, trebuie uneori să te hotărăști pe loc, altfel te votează altu’ înainte! Și e bine să ai în spate votul unanim, nu?

FARFURIDI (*le împarte buletine de vot*): - Poftim buletinele. Nu, scrieți „Da” pe partea albă, că pe partea ailaltă-i o scrisorică. Da, vot uninominal, c-așa ne cere Europa!

ZOE: - Și America! Și președintele!

IONESCU: - Eu n-am președinte! Eu nu recunosc președintele! (*uimire, ca la Caragiale*) Eu am... președinte de onoare!

Farfuridi face balet cu urna, trecând de la unul la altul și d'a capo.

POPESCU: - Stați! Nu discutăm înainte și despre spargerea de aseară?

TRAHANACHE (*își trage o palmă-n frunte*): - Na, că *m-am ramolit din nou!* Că bine spui, Popescule, neicușorule! Dă-l puținel afară pe Spiridonache-ăsta! Dă-i un ceva-ceva, ca o coca cu sifon, un șpriț de whisky - din cea contrafăcut de părintele în bașca bisericii! -, dați-i chiar și sifon cu apă plată, numai' să nu se plângă!

Popescu fugе și-i șoptește ceva unui băiat din figurație, care îl împinge în trapă pe cameraman. Se aude o bufnitură. Băiatul coboară și el. Ușile sunt mutate la loc. Toată lumea se așează.

TRAHANACHE: - Da' care e ideea? De ce l-oi fi dat afară? Nu trebuia să ne plângem – să afle și presa! – că ne-au spart aseară?

IONESCU: - Păi ne-au cam „spart” de mult! Pentru că prea ne lăsăm spărți, ne tot lăsăm călcați (*imită călcatul cu fierul de călcat*) în picioare de Putere! Când ne-au acuzat că *Crăcănel*, chestorul nostru, aia și aia, am dat cu toții fuga să-l scoatem din partid pe Crăcănel! Abia pe urmă am cercetat: era nevinovat, săracu', că fusese chiar bolnav! Dac-aș fi eu președinte... Nu zic că ca să fiu, am dat așa, *de-un exemplu...*

TRAHANACHE: - Bine nenişorule, nu mă emoţiona în public, că iar *plâng pe mine!* Lucrurile sunt grave: careva *mi-a intrat ieri în sertar* , şi-a

băgat deştele şi mi-a dispărut un document, o scrisoare... un cont *în falş!*

POPESCU (*pune mâna pe telefon*): - Telefonăm la Antitero! Sau la instalator, să repare scurgerile de informaţii.

FARFURIDI: - Lasă, dom'le, miştourile. Dacă era şi dosarul matale acolo, în sertar, mai făceai miştouri?!

IONESCU: - Păi ce, domnule, dacă era falş şi l-a sustras în falş, ce ne mai interesează?

FARFURIDI: - Simplu: că dacă cade în mâna presei? Ce, presa se mai uită că-i falş? „Tare” să fie!

IONESCU: - Păi, e vorba de noi? *Noi* am falşificat? Noi *ne avem* la mână cu ceva? (*îngrijorat*) Ce, am cacofonit?

BRÂNZOVENESCU: - Păi ne are, că era ceva compromiţător. Îl băga în budă pe...

IONESCU: - Desigur, pe prefect...

BRÂNZOVENESCU: - Nu pe prefect, ci pe...

IONESCU: - Pe subprefectul Fănică...

BRÂNZOVENESCU: - Da. Nu. Nu pe el direct, ci pe...

TRAHANACHE: - Pe mătuşa subprefectului.

POPESCU: - A, atunci mai bine ne face nouă, dacă e găsită *plastrografica* aia!

BRÂNZOVENESCU: - Păi nu-i de bine. Că e mătușa lui Fane, dar e și...

TRAHANACHE: - Da, spune deschis: e și doamna Trahanache a noastră la mijloc. Onor consoarta mea!

FARFURIDI: - Păi atunci, chiar că nu-i bine să se știe...

IONESCU (*aparte*): - Puteam să pariez: cum apare o criză... *cherchez la blonde!*

ZOE: - Încă mă mai gândesc dacă nu cumva am primit un cec... Nu, ăla a fost de la Moș Crăciun.

FARFURIDI: - Să oprim presa, să nu afle, să nu știe!

TRAHANACHE: - Ba să se știe! Eu sunt curat, consoarta mea, curată, de ce să nu se știe, dacă-i plastrografie?

TOȚI: - Curat plastrografie!

Scena 4

Cei dinainte, Veta, un cetățean abstinent

Cetățeanul urcă prin trapă și bate la o ușă. Figuranții o mută, dar el urmărește ușa, la stânga și la dreapta, și tot bate.

TRAHANACHE: - Liniște, bre, bate cineva! Cine să fie la ora asta?!
(spre trapă) Coană Vetă, e zaveră-ceva? În câte februarie suntem?
Na, c-a trecut de 11...

IONESCU *(aparte, către Popescu):* - Săraca coana Vetă, înainte era de familie destul de bună... Își permitea până și abonament la cablu, cu dălea speciale...

POPESCU: - Păi bărbată-su nu era negustor de cherestea? Ăștia o duc mișto, dom' le!

IONESCU: - *Ăștia*, nu *ăia*! Nea Titircă a murit săracu'-lipit asfaltului: au halit piața *ăștia* din Clanul Bancheru, angroșiști de partid cu sediu la București, cu vedere spre Palatul Victoria, și niște interlopi forestieri în partea asta a orașului. Apropo, știi unde-s cei mai mișto codri ai României?

POPESCU: - Păi, prin munții Bucegi?

IONESCU: - Nt! Prin munții Pădurea Neagră, dom'le: la mobilă! Ha-ha-ha!

POPESCU: - Și care-i poanta? E sec?

TRAHANACHE: - Vedeți că-i cineva care bate. O fi destinul? Că ăltfel nu e oră de bătut!

BRÂNZOVENESCU: - Poate bate poporul. Poporul, dacă bate, nu *intră*. Bate! Iar dacă era unu'ca *Cațavencu*, intra el peste noi... Și bătea pă urmă!

ZOE: - Să nu fie Chiriac...

VETA (*scoate capul din trapă*): - A scăpat unu', zice că îl cunoaște coana Zoița, că-i damă bine... E cetățeanul acela... (*face semn cu degetul mare, că omul, adică, bea*) Da' să știți că acu-i chiar treaz! ăștia teji e mai periculoși! (*se retrage în trapă*)

ZOE: - Nu-s pentru mimeni! ăsta mă recunoștea și când era „magnetizat” cu bere și cu vin, da' acuma, că m-au dat la televizor cu cecul Efimioaei!

CETĂȚEANUL (*Ușa se dă lateral din fața lui, iar el rămâne cu un deget în aer. Se aude o sonerie invizibilă.*): - Permiteți? Deranjez? (*nu i se răspunde*) De fapt, nici nu speram să mai găsesc pe cineva la partidul nostru. De două zile tot vin peste tot, tot las scrisori-de scrisori și tot nu mi le ia nimeni. Îmi vine să mă las și de lăsat, vorba poetului nostru euroregional.

IONESCU: - Ce scrisori?

POPESCU: - Care scrisori?

IONESCU: - Chiar, ce scrisori?

CETĂȚEANUL: - Pentru oameni.

FARFURIDI: - Că doar n-or fi pentru capre! Da' ce fel de *scurșori*?

CETĂȚEANUL: - Ce știi eu? Scrisori! Chestia că găsesc scrisori în poșta de scrisori, la mine la bloc – dar nu sunt adresate mie, ci, uite (dă câte o scrisoare la fiecare)... Și mai am și pentru alții. Da' primesc scrisori și la serviciu – da' tot nu pentru mine. Mi se bagă pe sub ușă, mi se presară în cale, le găsesc în plăcintă la Mac Donald, ca răvașele, îmi cad în cap din elicopterul Salubrității, cad din SMURD, mi se lasă cu sacoșe cu praz, în bidoane cu brânză, la toaletă, când caut vorba aia... Și eu le duc, le duc, și nimeni nu le primește, nu le primește... Fiecare se dezice de ele, le lasă-n vânt și iar le găsesc în balcon – și eu stau la opt! Și iar le duc *adrisantului*, măiculiță! Da' cine-s eu, Poșta Română? *Room service*?

IONESCU: - Poate... rom *service*. Că tare-ți mai plăcea adică matale să cam tragi la măsea.

FARFURIDI: - Și umblai matale cam turmentat!

CETĂȚEANUL: - M-am lăsat turmentat pentru patrie! Eu, proprietar, cu avere dară, am făcut față Opoziției, adică lu' conu Nae, la opt rânduri, până mi-a extras scrisoarea, ca la dentist – numai-cu-anestezie! Am băut, dar pentru partid! Ce duel, ce luptă cu baioneta, ce mitralieră, ce

bazuka?! Luptă mata cu țoiul și cu halba, dacă te ține ficatu'! Da' dulce-i ca mierea berea patriei!

TRAHANACHE: - Ce-i drept, mai serveai alcooluri, da' votai întotdeauna cumsecade. Ai fi votat și ci Napoleon din groapă, dacă partidu'ți-o cerea! Chiar dacă-ți mai plăceau gradele eterice, ai respectat gradele politice...

CETĂȚEANUL: - Aș! Acum mi-s vegetarian și *surmentat*. Pardon, surmenat...

FARFURIDI: - Ia poftim atunci de votează. Ai buletin de-acasă sau îți dăm noi?

CETĂȚEANUL: - Aș, nu votez: eu mi-s abstinent! De la toate! Am văzut atâtea la televizor, că nu mai votez în ruptu' capului! Ca conu Agamemnon Dandamemnon nu mai se naște astăzi, să votăm, în România! Doar lichele și pui de lele! Până și dom' Cațavencu-i băiat-de-băiat pe lângă ce-avem acu' la guvernare și-n Opoziție!

Trahanache face un semn și cei din figurație ies. Ceilalți desfac febril scrisorile (mai puțin Trahanache și Brânzovenescu, care nu au primit) și le arată unul altuia.

POPESCU: - Cine e în plic?...

FARFURIDI: - E chiar mătușa *suptprefectului* Tipătescu!

BRÂNZOVENESCU: - Și „Zoe T”, care semnează, e chiar...

POPESCU: - Doamna T?

IONESCU: - Zoe Trahanache, că doar n-o fi... Zoia Komsomolskaia!

POPESCU: - Atunci, eu nu vreau nici să citesc! (*citește însă cu coada ochiului*)

TRAHANACHE: - Nu vă spusei? Plastrografia de care vorbirăm adineaori: ce, ați uitată?

POPESCU: - Da, dar noi n-am văzut-o încă.

BRÂNZOVENESCU: - Eu chiar n-am primit nimic!

CETĂȚEANUL: - Cum n-ai primit? Vrei să te pun să semnezi de primire? Ți-am băgat-o ieri pe sub ușă! Pe ambele părți, că era uitată deschisă. Ușa.

BRÂNZOVENESCU: - S-o fi lipit, am o ușă așa, mai unsuroasă. Nici mâța nu pot s-o desprind de ea, câteodată...

IONESCU: - E lucrătură politică aici! Acest cetățean dezinformează opinia publică! (*îl scutură pe cetățean*)

CETĂȚEANUL: - Nu mă zgâlțâi, că amețesc! Îmi tot scade mereu tensiunea, de când nu mai pun strop în gură! Și-acu' amețesc! Să mă-ngropi, de te mint!

ZOE: - Eu nu citesc! Am citit deja în ziar, îmi ajunge! Rup scrisoarea! O pierd odată cu batista, na!

TRAHANACHE: - Oameni buni, *vă rog imperios* să nu rupeți copiile xerox! Chiar vă rog să le duceți pe la ziare, pe la televiziuni, care ce mai

aveți, chiar și pe la organe independente - să fiți fără frică! Spiridoane, băiatule, vino încoace! Spiridon!!!

FARFURIDI (*lui Ionescu*): - Și ți-am spus, boule, că domnul președinte e încă verde! (*lui Trahanache*) Domnu' președinte...

TRAHANACHE: - Ți-am zis să nu-mi mai zici așa? Fotoliu-i gol pentru când nu va mai fi gol.

FARFURIDI: - Atunci... domnu' președinte omagial, să număr voturile, până vine naibii presa?

TRAHANACHE: - Ca ce chestie? *Că câți* suntem? (se numără și fiecare numără pe ceilalți) Mai pune vreo doi și să validăm alegerile.

FARFURIDI: - Unanimitate?

TRAHANACHE: - Păi, ce vrei? Delegați au fost numai băieți de încredere, restul au căzut la vizita medicală: nu i-am convocat, să nu-i betegim. Gata cu alegerile!

FARFURIDI: - Gata, am învins!

IONESCU: - Pe cine?!

ZOE: - Omul, dacă nu-nvață să se învingă pe el însuși, nu e om destul. Ne-am învins noi în fața noastră!

BRÂNZOVENESCU: - Și cine a ieșit președinte?

TRAHANACHE: - Exact ceea ce-ați votat.

POPECU: - Și ce-am votat?

TRAHANACHE: - Lasă, porcușorule, c-ai să vezi tu!

Scena 5

Aceiași, „mascații”

De sus, se lasă pe frângerii „mascații”, unii reușind chiar figuri de balet în aer. Ocupă posturi de luptă în fața ușilor. Din trapă, iese însă Veta!

VETA: - Ce dracu' crezi că faceți?

UN MASCAT: - Am primit un telefon anonim de la domnul Cațavencu că aici ar fi o bombă!

POPESCU: - Mai întâi copiile, apoi bomba! E clar, un Watergate! Un Trahanachegate!

ALT MASCAT: - Avem ordin să intrăm.

VETA: - Dom' Trahanache,ăștia vor să intre. Să știți c-am telefonat și la Chiriac, la Prefectură, să lase totu' și să vină-ncoa'!

PRIMUL MASCAT: - Cicoană, fă loc!

TRAHANACHE: - Drăguță, lasă-i să ne scoată bomba, noi n-avem bombe de-ascuns! Spiridon! Unde dormi, împelițatule? Spiridoane!

IONEASCU: - Poate fumează pe hol, la locu' de fumat. Acu'e mai european să fumezi pe hol decât la vece... Eh, pe vremea noastră...

TRAHANACHE: - Îi dau eu fumat european! Spiridoane, vino să ne filmezi bomba!

Scena 6

Aceiași, Chiriac.

Chiriac urcă în fugă, din trapă.

CHIRIAC (*politicienilor*): - Să trăiiiți! (*mascaților*) Să-trăiți!

VETA: - Chiriac, e în joc onoarea partidului! Nu-i lăsa pe urâții ăștia să intre!

PRIMUL MASCAT: - Doamnă, putem exploda clipă de clipă, trebuie musai să intrăm!

VETA: - Să intrați pe covorul meu?!!! Știți cum se spală un covor din ăsta?!

ZOE: - E sponsorizare din Franța: Buhara autentic, oltenesc! E-al Organizației de Femei, de-acasă!

AL DOILEA MASCAT: - N-avem timp, cocoană: explodează, poate a și explodat, da' noi nu simțim, pentru c-am murit!

TRAHANACHE (*face semn Vetei să-i lase*): - Hai, Vetuțo, lasă-i, noi n-avem secrete, covoru-i ospitalier, că așa e strămoșește, da' și

europenește. Băieți, nu vreți și niște cafeluțe, și niște fursecuri, și niște scrisorele?

Un mascat intră în trapă și iese cu bomba.

UN MASCAT: - Bau! Ha-ha, nu-i nimic! N-avea baterii! Ca să explodeze, trebuia să aibă baterii - dar ăstea-s descărcate de vechi!

ALT MASCAT: - A, uite și un bilet! O fi de adio, o fi vreo invitație...

TRAHANACHE: - Ionescule, mata ești *universital*, ce Paștele mămicii lor, silabisește-mi și mie te rog, că eu iar n-am ochelarii de română la mine.

IONESCU (*exasperat*): - Citesc, dacă pui și mata deștiul! (*Un mascat și Popescu râd*) Chiar nu pot să citesc, șefu', dacă nu ții biletul întors, să văd și eu ce scrie. (*Trahanache se execută*) Uite, aici scrie clar: „Moarte Bancherilor!”

POPESCU: - Uite, opinia publică a și aflat că *coana* Zoe a luat finanțe pentru partid de la mătușa Puterii! Și-acu' opinia se răzbună pe public! Uite, pentru opinia publică, noi, care *compătimim* cu publicul, am ajuns, iată, „bancherii”!

IONESCU: - Plastrografie-plastrografie, dar dacă-i în mai multe locuri, presa și opinia abia așteaptă să *ți-o tragă*!

CHIRIAC: - Stați! Stați așa, că nu-i așa! (*către Trahanache, vesel*) Jupân președinte, da' e clară-rău! În mahala se știe de mult că *Clanul* lui Adi

Termopanu vrea să se răzbune pe Clanul lui Bancheru: au dat și anunț la ziar pe chestia asta! Și-așa i-a pus o bombă-acolo – ce-i greu de priceput?! Ei sunt „Moarte Bancherilor”, nu dumneavoastră! Acum e clar ca „*good evening*”-ul de seară!

IONESCU: - Hai, nu fi *stupid people*! Alde Bancheru stă pe strada Revoluției, la numărul 96. Ori noi, știe oricine, stăm tot pe strada Revoluției, dar la numărul de grație 69 – mă scuzați de interpretările parșive!

CHIRIAC: - Păi exact asta e! Chiar de dimineață i-am zis lui nea Dincă, antreprenorul, să schimbe - da' n-a schimbat: a pus tâmpitu' plăcuța pe viceversa, și în loc de 96, acum avem, Doamne-iartă-mă, 69, ca și alde Bancheru!

Toți aplaudă

IONESCU: - Păi, dacă-i o chestiune economică și nu una politico-administrativă, chiar că nu-i treaba noastră. Bine că nu-i d-aia politică! (*își amintește*) Dar atunci ce ne facem cu plastrografia? Că cu toții am primit câte o copie Xerox și plicurile erau chiar pentru noi, nu pentru clanul Bancherului. Cine oare nu are interes să ne compromită cu clasa conducătoare, noi fiind în Opoziție? Cetățeanul vegetarian? N-ar fi venit la noi, ni le băga pe sub ușă! Poate Cațavencu? L-am văzut azi la

Prefectură! (*încet*) Da', stai, că l-am văzut și pe conu' Zaharia azi la Prefectură, și nu ne-a zis nimic de asta...

Scena 7

Aceiași

Trahanache îl târâie prietenește la rampă numai pe Ionescu, în spotul de lumină, bătându-l mereu pe spate, ca pe bebeluși când au gaze. Ceilalți rămân în umbră.

TRAHANACHE: - Bă Ionescule, copile, eu sunt, vezi bine, cam boșorog, am să trec mai în umbra politică, onorifică, de unde poți să dai din gură, că nu te-ascultă decât presa. Am să mai fac, să fie-acolo, vreo comisie de onoare-ceva, vreun pol politic mai de margine... Dar, ascultă bine! Să ții neocupat scaunul ăla al doilea, de președinte onorific, până *captăm* pe unu' *cu lovele pă el* și să-l pui președinte, chiar înainte de alegeri... Poa' să fie el și tractorist, chiar și cioban, dolari, euroi să aibă! Tu doar să-i ții căpăstrul, c-așa se face și la miniștri. Crezi că ei conduc? Aș! Au directori de pe vremea lui Dej, săracii! De pe vremea lui Marghiloman, ăla cu cafeaua! Apa trece, funcțiile mici și grele rămân! Auzi, bă Ionescule, acu' e vremea voastră, a coioșilor tineri...

IONESCU: - Se spune „a lupilor tineri”. E și mai demn...

TRAHANACHE: - Lasă, mă, dracului gramatica și *ortopedia limbii* române, că demnitatea nu e funcție! Doar ținem de un an liber locul de președinte plin, eu m-am retras în președinte de onoare... tu, *ca coioții* tineri... (*Ionescu strânge din ochi, vexat: e cacofonia altuia*)

IONESCU: - Și postul acesta onorific, până când îl țin: până se decide Cațavencu sau până învie Agamiță?

TRAHANACHE: - Nu fi fraier, *mon cher darling*, l-am ținut anume pentru tine, de la început: erai copt, știai gramatică cât să dai bine *pe sticlă*, dar nu venise încă *conjunctivita*, sau cum se spune?, conjunctura, să anunțăm și noi ceva nou la presă. Ești mai tânăr, știi să citești, ești în stare să declari că s-a făcut o plastrografie cu mine, cu Zoe și cu Tipătescu! Că doar n-am s-o declar eu, om bătrân, da' cinstit! Ș-or să te creadă, c-ai fost în tabăra lu' Nae până acu juma' de secol! Cât despre mata... Franc îți spui, ești nițel cam prea sincer, da' asta mai trece cu timpul, cu funcția... Sper să fi învățat ceva de la mine...

IONESCU: - Ce, să... nu pun degetu'?

TRAHANACHE: - Nu, omule, să ai răbdare. Eu aștept de un mandat, nu anticipatele, ci ca Fănică Tipătescu să-și întoarcă fața la noi. Așa de bine-i mai ședea cu Zoe până acu' vreo sută de ani... Și încă în poză nu iese roșu, că are-o cravată...

IONESCU: - Coane, fără supărare, da ești cam naiv ca să dai sfaturi altora. Nu vezi? Toată lumea care a citit cecul și-a și închipuit că tot e ceva – te rog să nu te superi! – între Tipătescu și pardon coana Zoița.

TRAHANACHE (*râde relaxat*) : - Din păcate, *încă* nu e... Dar o să fie! (*Ionescu rămâne perplex.*) Ascultă bine, că o să te întreb și n-ai să știi: da' cine dracu' crezi c-a scris cea plastrografie?

IONESCU: - Ăăă... Cațavencu? (*Trahanache neagă: „Nț!”*) Serviciile secrete? (*idem*) Domnu'Goe, că-i masterand și poate să compună oleacă? (*idem*) Mă declar învins: nu știu și pace cine poate fi ticălosul!

TRAHANACHE (*mândru*): - Nu, eu, eu am făcut plastrografia! (*la ureche*) Ei, am dat-o la făcut, că n-aveam ochelarii de română la mine... Tu n-ai de unde să știi: la București, se pune-n mare taină de-o fuziune între noi și partidul de guvernământ; presa n-a aflat încă. Nici Zoe, săraca, n-a aflat cât îi lipsește ei Fănică *al nostru*, da' o fac eu cumva să priceapă... Măcar să dea impresia că e ceva între ei, chiar dacă bietu Fănică are acu' gușă, pânțece și perciunii albiți: știi (*se întoarce spre sală*), va fi fuziune prin absorbție, și ei ne absorb pe noi! Și va fi cu totu' și cu totu' altfel dacă ne absorb cu tot cu Zoe! Ajungem în structurile naționale. Că nu se poate fără blonde la Centru!

GLASUL VETEI (*din spatele scenei, spre grupul antitero, care cercetează acum urna*): - Băieți, încălțaaa-rea!